

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 2, 1965 — No. 691 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Isolatie en Communicatie

Onlangs hoorden wij een predikant de opmerking maken, dat hij zo weinig door zijn gemeenteleden geraadpleegd werd. Dit was geen uiting van zelfbeklag, alsof deze predikant zich wilde beklagen over het feit, dat hij persoonlijk niet genoeg in vertrouwen zou worden genomen. Het was veeleer een uiting van bezorgdheid. Deze predikant zag hierin een aanwijzing, dat de mensen van zijn gemeente zich in zichzelf opsluiten. Zichzelf om-muren. Het is niet zo, dat de mensen geen problemen hebben, maar zij willen die problemen, om welke reden dan ook, niet met hun predikant delen. "Hoe zou de man zich kunnen inleven in mijn moeilijkheden?" - is een gedachte, die bij velen leeft. En daardoor zijn er heel wat predikanten, die wat graag pastoraal werk zouden willen doen, maar er eenvoudig de kans niet toe krijgen.

Wat geldt voor vele predikanten, geldt nog in sterkere mate voor ouderlingen en diakenen. Een vrouw, die met ernstige huwelijksmoeilijkheden zat, werd gevraagd of zij haar problemen al eens met haar wijkouderling had besproken. Zij zou het niet in haar hoofd halen . . . "Wat weet zo'n man er nu van?"

In ons nummer van verleden week hebben wij een artikel geplaatst over het contact, dat de kerk tracht te leggen met de industriële wereld Misschien is dit artikel wel met gemengde gevoelens ontvangen. Sommigen hebben dit misschien wel opgevat als "weer een nieuwigheid van deze tijd".

Laten wij er echter niet te vluchtig overheen stappen. Contact met de industriële wereld en het benoemen van een industrie-predikant is maar niet een uitbreiding van bepaalde specialiteiten, zoals schippers-dominee, gevangenisdominee, veldprediker, of dergelijke. Het gaat dieper. Het toont aan, dat men inziet, dat de mens van deze eeuw zich op een eiland gaat wanen.

Dit is misschien wat overdreven gezegd, maar het wordt niettemin al meer zo, dat de ene mens niet verwacht, dat de andere mens enige notie heeft van wat er eigenlijk in zijn leven plaats heeft. Zo 's avonds thuis in ons gezin en zo 's zondags met elkaar in de kerk gaat het nog. Daar valt het niet zo op. Maar om in een bedrijf te werken, waar je gereduceerd bent tot een nummer, waar je maar een heel klein stukje van je mens-zijn kunt ontwikkelen en tot uiting brengen, dát is geestdodend.

Maar er is meer. De gedachte, dat wat in mijn leven plaats vindt, voor een ander onbekend blijft, werkt door. De ouderling-automonteur moet huisbezoek brengen bij het gemeentelid-leraar biologie (of omgekeerd). Natuurlijk, het gemeenschappelijk geloof in de Drie-enige God moet de brug slaan. Maar dit neemt toch niet weg, dat het voor die ouderling erg moeilijk moet zijn zich in te leven in de moeilijkheden (ook de geloofsmoeilijkheden) van die leraar biologie, — of omgekeerd.

Wij komen al minder van elkaar te weten. Daardoor worden gesprekken algemener, minder persoonlijk. Als wij niet genoeg van elkaar weten, hebben wij ook niet voldoende interesse voor elkaar. Dit kunnen wij niet afdoen met de opmerking, dat er tegenwoordig gebrek aan liefde is. Dit is slechts het stellen van een algemene diagnose. Maar het raakt nog niet de wortel van het verschijnsel. Als ik van iemand weet, dat hij of zij het moeilijk heeft, kan ik daar lang niet zo in meeleven, dan wanneer ik weet waar zijn of haar moeilijkheden vandaan komen.

Schrikken wij daar nu niet teveel voor terug? Toen wij enige tijd geleden enkele malen iets publiceerden over geboorte-regeling, is er onder ons een kleine storm opgestoken. Naast dank en bemoedigende woorden, heeft ons blad er toen tevens (barmhartig en onbarmhartig) van langs gehad. De kritiek was wel te verklaren. Zij kwam grotendeels voort uit een bezorgdheid voor het bewaren van goede christelijke zede en stijl.

Maar daarmee was het probleem niet opgelost. Vlammen doven is niet genoeg, de vuurháárd opsporen is wat een goede brandweerman moet doen. Er zijn vele diepgelovige mensen, die het een-zijn van man en vrouw dankbaar als een gave van God hoog schatten, maar die met dit vraagstuk toch niet uit de voeten kunnen. Ook hier gevoelen velen zich geïsoleerd. Zij tobben met een probleem in eenzaamheid. Hoevelen gaan ermee naar hun dominee of welke ouderlingen zijn bereid dit punt met begrip en in geloof met de leden van de gemeente te bespreken?

Natuurlijk, het gaat niet alleen om voortschrijdende industrialisatie of om gezinsvorming, het raakt alle delen van onze samenleving en van ons mens-zijn. Wij mensen van deze eeuw hebben meer problemen dan de mensen van vroeger. In het algemeen zijn daar wel psychologische en sociologische omschrijvingen van te geven, maar wij weten het van elkáár niet. En omdat wij van elkaars moeilijkheden geen weet hebben, leven wij langs elkaar heen.

Het zou goed zijn, als wij hieraan meer aandacht zouden besteden. Temeer, waar de specialisatie zich verder voltrekt. Wat weet een makelaar in huizen van de moeilijkheden, die een laborant ondervindt en wat weet een moeder van opgroeiende kinderen van de problemen van een tijd-analyste? En toch moeten wij iets voor elkaar betekenen, vooral in de kerk. In een en dezelfde kerk vindt men een schier eindeloze verscheidenheid van menselijke activiteit, — en toch moet daar een klimaat gevonden worden, waarin de gemeenschap kan worden ervaren en het ambt kan worden uitgeoefend.

Wij hebben het apparaat ervoor! Behoudens gemeente-vergaderingen hebben wij vele verenigingen, waar wij blijkbaar onuitputtelijk dezelfde onderwerpen behandelen. Wat zou het verfrissend werken, als wij zo nu en dan eens iemand hoorden vertellen over zijn dagelijkse omgeving, zijn werk, zijn vreugden, zijn verleidingen, zijn worstelingen. Het beluisteren van wat die man of die vrouw ons [illegible] over wat hij of zij dagelijks meemaakt, zal ons geïnteresseerd maken, niet in de eerste plaats in dat bepaalde werk, maar in die bepaalde persoon.

Wij zijn het er allen over eens, dat wij in een tijd van specialisatie leven. Als wij dan maar zien, dat specialisatie verwijdering in de hand werkt. Daar valt niet aan te ontkomen. Dit is een reden temeer om kennis te nemen, van wat die specialisatie betekent in iemands leven. Wat het ook betekent, het drijft in de richting van isolatie. Vandaar dat het hoog tijd is, dat wij — een ieder in zijn eigen "community" naar middelen zoekt, om die isolatie te veranderen in een naar elkaar toegroeien, in een communicatie.

D.F.

BEELDHOUWWERKEN GAAN KEUKENHOF VERLEVENDIGEN

Als binnenkort de Keukenhof geopend wordt, zal men behalve een pracht van bloemen en planten ook een aantal beeldhouwwerken van de Amsterdamse beeldhouwer Ben Guntenaar kunnen bewonderen. Donderdag 25 maart werden de beelden geplaatst, waarbij de kunstenaar zelf (in regenjas) natuurlijk niet ontbrak.

VERLENGING VAN VERJARINGSTERMIJNEN VOOR BEPAALDE OORLOGSMISDRIJVEN

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

In de beide Kamers der Staten Generaal zijn enkele weken geleden uitspraken gedaan, waarin men zich verklaarde voor de verlenging van de verjaringstermijn voor bepaalde oorlogsmisdrijven in de Duitse bondsrepubliek. Op zich zelf is dit een enigszins vreemd gebeuren. Het behoort namelijk tot de internationale wellevendheid, dat men zich enigermate gereserveerd uitspraakt over nog te nemen beslissingen van de buitenlandse volksvertegenwoordiging, in het bijzonder wanneer het een buurland betreft. Niet alleen militaire en ecomonische interventie kunnen zeer gevaarlijke reacties opwekken, maar ook tussenkomst inzake politieke vraagstukken. Nu ligt de zaak ditmaal iets anders. Het betreft hier namelijk als regel misdrijven, begaan tegen de menselijkheid, die voor een gedeelte betrekking hebben op daden, gepleegd in de bezette gebieden, ook in Holland. Zo heeft dezer dagen in Oostenrijk iemand terecht gestaan, die ten laste was gelegd medeplichtigheid in zake het wegvoeren naar de gaskamers van Nederlandse Joden..

De berechting van dergelijke misdadigers is tegen het einde van de tweede wereldoorlog op een internationaal vlak gebracht. In de declaraties van Moskou van 1 november 1943 werd een verklaring neergelegd van Engeland, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, dat zij rekening wilden houden met de mogelijkheid, dat de volgelingen van de Führer, die het einde zagen naderen van hun macht over de bezette gebieden, in wilde wreedheid allerlei misdaden tegen de menselijkheid zouden begaan. Vandaar dat zij nu reeds vast stelden, dat officieren en andere Duitse gezagsdragers, die verantwoordelijk zouden blijken te zijn of medeplichtig aan massamoorden, wreedheden of executies, zouden worden teruggebracht naar het oord van hun misdaden en daar zouden worden geoordeeld volgens de wetten van dat land.

Dit werd nog eens bevestigd en uitgebreid in de verklaring van Potsdam van 2 augustus 1945, dus na de capitulatie van het Derde Rijk. En dit alles vond zijn nadere uitwerking in de overeenkomst van Londen van 8 augustus 1945 over de vervolging en bestraffing van de voornaamste oorlogsmisdadigers, wier werkzaamheid zich had uitgestrekt over verschillende geografische gebieden, wier bestraffing zou geschieden door het internationale hof, dat later in Neurenberg werd opgericht.

Nadat in de Duitse Bondsrepubliek weer een enigszins geordend bestuur was tot stand gekomen, liet men de vervolging en bestraffing voor een gedeelte weer over aan de Duitse rechtspleging.

En over dit laatste gaat het nu. Want de zaak ligt zo, dat over enkele weken, indien de wetgeving dienaangaande niet veranderd wordt, het recht tot strafvervolging door verjaring is geëindigd, zelfs al het de zwaarste misdrijven tegen de menselijkheid betreft.

En daartegen richtte zich nu de uitspraak van de Nederlandse volksvertegenwoordiging, zomede een reeks van artikelen in de Nederlandse en buitenlandse bladen.

Wat verstaat men nu onder verjaring?

Voorzover deze op het strafrecht betrekking heeft, onderscheidt men verjaring van het recht tot vervolging en verjaring. Bij de huidige berechting van de Nazimisdadigers gaat het voornamelijk over de verjaring van het recht tot strafvervolging. Reeds de oude Romeinen kenden dit instituut en in het Nederlandse recht komt zij ook reeds voor. Men ging er namelijk van uit, dat door het langdurig tijdsverloop de indruk, die het misdrijf indertijd gemaakt had, was vervaagd. Bovendien nam men wel aan, dat de misdadiger gedurende de periode door de vrees tot ontdekking reeds genoeg leed had wedervaren. Bovendien zal het na zo lange tijd erg moeilijk zijn tot een sluitend bewijs te komen. Het is echter eigenaardig, dat men in Nederland altijd heeft aangenomen, dat er zulke zware misdrijven bestaan, dat te hunnen aanzien nooit verjaring kan worden ingeroepen.

Toen men later bij de strafrechtspleging meer de nadruk ging liggen op de beveiling van de samenleving dan op de straf als middel tot vergelding van het geschonden recht, breidde men deze laatste uitzondering nog uit. Men wilde ook bepaalde misdadigers van verjaring uitsluiten, namelijk diegenen, die blijk hadden gegeven, dat zij onverbeterlijk waren en steeds weer in de oude zonde dreigden te vervallen. En ook wilde men geen verjaring laten gelden, indien de op te leggen maatregelen een opvoedend karakter zouden dragen.

Naast dit alles geldt nog de overweging, dat er misschien volkomen wettig allerlei rechtsverhoudingen zijn ontstaan, die strafvervolging waarschijnlijk veel groter ontreddering zou veroorzaken dan door het nalaten daarvan zou zijn ontstaan.

Met het oog op al deze motieven heeft men in de meeste strafwetten de verjaringstermijn bepaald in verhouding tot de zwaarte van de misdrijven. In het Nederlandse strafwetboek geldt voor de zwaarste) misdrijven een termijn van twintig jaar. Toch heeft men uit het oogpunt van de straf als handhaving van de goddelijke rechtsorde verdedigd, dat de plicht van de overheid tot straffen nimmer door tijdsverloop alleen kan worden opgeheven.

Ook in het Duitse strafwetboek, zoals dit gold toen het Derde Rijk begon, staat uitdrukkelijk, dat zelfs als de doodstraf is bedreigd, in twintig jaar het recht tot strafvervolging vervalt. Bovendien las men toen in artikel 2, dat bij wijziging van wetgeving de gunstigste regeling voor de verdachte bleef gelden. In een wet, die door de bezettingsautoriteiten voor het Duitse grondgebied is afgekondigd, 20 december 1945, leest men dan nog, dat de verjaring voor misdrijven tegen de vrede en de menselijkheid en oorlogsmisdrijven niet zal worden berekend voor de periode van het Derde Rijk. Vandaar, dat het thans gaat om het einde van een termijn, die met het einde van dit Rijk, dus in de zomer van 1945, is begonnen.

Toetst men de vraag, of de verjaringstermijn ook na het verstrijken van twintig jaar moet worden verlengd, aan de geldende motivering van de verjaring, dan kan men o.i. terecht aanvoeren, dat de gepleegde Duitse wandaden zich zo onttrekken aan hetgeen men bij het scheppen van het strafwetboek zich als misdrijven voorstelde, dat alleen al op deze grond de gewone verjaringsvoorschriften niet kunnen gelden. Het moeilijke is echter, dat men in brede Duitse kringen er nog niet van overtuigd is, dat het hier inderdaad gaat over misdrijven, die het menselijk voorstellingsvermogen eigenlijk te boven gaan. Daar staat tegenover, dat vooral bij de komende generatie een beter inzicht in de eisen der gerechtigheid zich gaat baanbreken. Niettemin zal men het niet kwalijk moeten nemen, dat men vooral in de geteisterde bezette gebieden, de huidige rechtsontwikkeling in Duitsland met aandacht gadeslaat. En aldus is ook een uitspraak als in de Nederlandse Staten Generaal te verdedigen.

Naschrift:

Na de ontvangst van dit artikel verscheen er een bericht in de dagbladpers, afkomstig van de New York Times Service, dat het West-Duitse parlement het besluit had genomen om de kortst mogelijke verlenging te geven aan de verjaringstermijn voor oorlogsmisdrijven. Volgens dit besluit kunnen vervolgingen wegens misdrijven gedurende het Hitler-bewind worden ingesteld tot 31 december 1969. De 14.000 tegen wie wandaden ten laste zijn gelegd en anderen die in de komende vier en een half jaar in staat van beschuldiging gesteld worden, kunnen echter ook na die datum berecht worden.

Red,

WIJ LAZEN VOOR U

"DE GROTE SCHEIDING"

AUTEUR: C. S. LEWIS
UITGEVER: W. TEN HAVE U.M. AMSTERDAM
GERECENSEERD DOOR: DR. R. KOOISTRA

Om verschillende redenen wil ik gaarne iets vertellen over dit boekje van de bekende auteur C. S. Lewis. Allereerst wil ik het mijne doen om zijn naam en werk voor de aandacht te houden van de lezers van ons blad, omdat deze schrijver van zo grote betekenis is voor het Christendom van de twintigste eeuw. Hij is verleden jaar gestorven, maar door zijn boeken spreekt hij nog tot velen en misschien spreekt hij na zijn dood nog wel tot meer mensen dan tijdens zijn leven.

Lewis werd als kind opgevoed in een vroom-Christelijke, bijna fundamentalistische traditie, maar toen hij met het geloof van zijn kinderjaren in de wereld kwam en aan de Universiteit ging studeren, gaf het hem geen houvast en, zoals menigeen vóór hem en ná hem, verloor ook hij zichzelf in de twijfel van het ongeloof. Later is hij door Gods genade tot bekering gekomen en sinds dat uur tot aan zijn dood toe heeft hij zijn nieuwverworven geloof beleden in menig geschrift.

Zijn publicaties handelen over verschillende onderwerpen en zijn van verschillende structuur, maar toch gaat het in al zijn werken om het Woord Gods en het Koninkrijk niet van deze aarde. In het begin schreef Lewis vooral Apologetische werken, waarin hij de inhoud van het geloof verdedigde tegenover de twijfel van het rationalisme. Later heeft hij ook boeken geschreven, waarin hij tracht datgene, wat God ons heeft geopenbaard, nader te bezien en aan zijn mede-Christenen uit te leggen.

Tot deze groep van geschriften behoort ook "*De Grote Scheiding.*"

Het draagt als ondertitel de zinsnede: "Een droom over Hemel en Hel". Het gaat Lewis erom, ons te spreken over het leven na dit leven en hij doet dat, zoals hij dat vaker doet, in de vorm van een droom of een sprookje. De lezers moeten daarbij bedenken, dat, hoewel de inkleding van het verhaal zodoende behoort tot de wereld van de fantasie, die geenszins het geval is met de boodschap zelf van het boek.

Dit blijkt ook uit het voorwoord. Lewis herinnert ons aan Blake's boek over het huwelijk van Hemel en Hel. Deze gedachte is niet nieuw. Het leeft heel diep in de mensheid: het geloof, dat het uiteindelijk met allemaal nog wel goed komt. In een boekje van de hand van een aantal geleerde theologen van de United Church werd dit enkele jaren geleden hier nog verkondigd.

Het is ook een kenmerk van de werken van Karl Barth, dat de triomf der genade allen insluit, want in Christus zijn wij allen uitverkoren, allen gered en moeten eigenlijk ook allen zalig worden.

Wij vinden dit ook heel sterk in de Canadese Community. Wij leven samen in de gemeenschap. Wij helpen elkaar. Eigenlijk zijn er geen boosdoeners. Als er iemand begraven wordt, verwacht de gemeenschap, dat de predikant hem of haar wel zalig zal spreken, want — en dit geldt vooral het platteland — men gelooft stellig, dat de gemeenschap ook voortduurt aan de andere zijde van het graf. Tenslotte zijn wij allemaal goede mensen. Wij doen allemaal ons best. De één wat meer, de ander wat minder, maar wij horen bij elkaar.

Het is duidelijk, dat dit humanistisch geloof een van de grote hinderpalen vormt voor de evangeliserende kerk. Ook de Christen kan onder de invloed geraken van deze zuigkracht van de gemeenschap; dan is hij niet meer een getuige van de Here Jezus, dan kent hij niet meer de schrik des Heren, waarover Paulus schrijft in 2 Corinthe 5, dan ontmoeten wij de wereld niet meer met het Evangelie van de Here Jezus, maar bewandelen wij de brug van een Social Gospel. Wij gaan dan kritiekloos naar de wereld toe.

Het is daarom van grote betekenis dit boekje van Lewis ernstig te lezen, ook met het oog op onze Christelijke verantwoordelijkheid in de gesekulariseerde wereld, waarin wij thans leven.

Lewis zegt over de beslissende en scheiding brengende betekenis van dit leven het volgende:

"Wij leven niet in een wereld waar alle wegen de stralen van een cirkel zijn die, als men ze maar lang genoeg blijft volgen, geleidelijk dichter bij elkaar komen en tenslotte in één middelpunt uitlopen. Wij leven veeleer in een wereld waar iedere weg, na enkele mijlen, zich in tweeën splitst, en elk van deze wéér in tweeën; en bij elke splitsing moet men een beslissing nemen. Zelfs op biologisch terrein is het leven niet gelijk een stilstaand water, maar als een boom. Het ontwikkelt zich niet in de richting naar eenheid ,doch daarvan af, en de levende wezens worden meer gedifferentieerd naarmate zij volmaakter worden".

Degenen, die hun Bijbel kennen, zullen zich herinneren dat er in de Schrift altijd verschil is. Scheiding, zoals Lewis zegt. Er is scheiding tussen Kain èn Abel, tussen de zonen Gods èn de dochters der mensen, tussen Noach, rusteloze profeet en arkbouwer, èn de rest der wereldbevolking, tussen Sem èn Cham, tussen Abraham èn Lot, tussen Lot èn de mensen van Sodom; er komt zelfs scheiding tussen Lot èn zijn vrouw. Er is scheiding voor het aangezicht Gods tussen Jacob èn Ezau, tussen Israel èn de Egyptenaren, tussen Israel èn de volkeren rondom, tussen Saul èn David, tussen Hiskia èn Manasse. Er komt scheiding tussen de trouwe dienstknecht èn de ontrouwe, tussen de vijf wijze èn de vijf dwaze meisjes, tussen kerk èn wereld, tussen Christus èn de Antichrist, tussen geloof èn ongeloof.

• •

Maar keren wij nu terug tot het verhaal van Lewis. Het begint met de autobiografische mededeling, dat Lewis stond te wachten op een autobus in een lange armoedige straat. De avond viel en het regende. Lewis sloot zich aan bij een kleine groep mensen, die stond te wachten op een bus naar de hemel, maar ook dan reeds blijkt er scheiding te zijn.

Een prikkelbaar vrouwtje zegt tegen haar man: "O, heel goed dan. Ik ga al niet eens meer. Als je 't maar weet", en stapte uit de rij. Er zijn allerlei mensen aan het wachten op de bus naar de hemel, zoals er ook allerlei mensen op aarde leven. Het is een wonderlijk gezelschap. Vóór de bus komt, verlaten nog twee mensen de rij der wachtenden. Lewis beschrijft dit als volgt:

"Even later verlieten twee jongelui, vlak voor hem, ons, arm in arm. Ze droegen beiden een lange broek, ze waren even tenger en hadden een lacherige, hoge stem en daardoor kon ik niet uitmaken tot welke sekse elk behoorde; maar het was wel duidelijk, dat ze beiden voor 't ogenblik meer gaven om elkaar dan om een plaats in de bus".

Dan komt de bus. De mensen hebben meteen kritiek op de bestuurder die, zoals Lewis hem ziet, geheel vervuld van licht leek te zijn. Als de bus de aarde verlaat, ziet Lewis eigenlijk pas goed, hoe de aarde verdeeld is door de strijd van de mensen. De stad wordt al maar groter, doordat de mensen zo twistziek zijn. Zodra iemand een poosje in een straat woont, heeft hij ruzie met de buren en gaat hij verhuizen, totdat hij eindelijk geheel op zichzelf alleen in een straat woont. Zo waren er mensen, die Napoleon opzochten. Na 15.000 jaren reizen vonden ze hem, aangetrokken door een lichtje zo groot als een speldeknop in de wijde omtrek. In zijn huis loopt Napoleon nog altijd heen en weer, zonder een ogenblik stil te staan.

"En al die tijd mompelde hij in zichzelf: 'Het was de schuld van Soult. Het was de schuld van Ney. Het was de schuld van Joséphine. Het was de schuld van de Russen. Het was de schuld van de Engelsen'. Zo ging het al die tijd maar door. Geen ogenblik hield hij stil. Een kleine dikke man en hij zag er een beetje vermoeid uit. Maar hij scheen er niet mee te kunnen ophouden."

In een volgend hoofdstuk wordt echter het doel van de reis bereikt. De bus vliegt hoger en hoger, totdat ze opstijgt tot boven een steile rots en landt op een groene weide. Als de bus plotseling stil staat, komen de passagiers eruit, maar ze ondergaan meteen een gedaante-verandering. Ze worden doorschijnende geesten. Ze zijn nog wel dezelfde mensen, maar leven nu in een andere wereld, een wereld van een andere substantie. Bij wijze van voorbeeld vertelt Lewis, dat hij een madeliefje wil plukken, maar de steel wil niet breken, hij wil het stukwringen, maar het geeft niet mee. Hij rukt tot het zweet op zijn voorhoofd parelt en zijn handen bijna ontveld zijn, het bloempje was harder dan hout of ijzer: het heeft iets van diamant.

Hier worden nu de nieuwkomers begroet door anderen, die van de bergen ver weg uitgezonden waren, om hen te begroeten. Lewis schrijft:

"Geruime tijd zag ik wezens aankomen om ons te begroeten. Daar het blinkende gestalten waren, zag ik ze reeds op grote afstand en eerst wist ik helemaal niet, dat het levende wezens waren. Van mijlen ver kwamen ze naderbij. De grond dreunde onder hun tred, terwijl hun voeten wegzonken in de vochtige weidegrond".

De rest van het boekje bestaat dan uit verhalen over de verschillende ontmoetingen tussen degenen, die pas aangekomen zijn in het land van de Dood en zij, die reeds tot groter heerlijkheid gekomen zijn. Bij wijze van voorbeeld bespreken wij de eerste ontmoeting. Eén van de passagiers wordt begroet door één van de schimmen. Het blijkt, dat die schim, die gekomen is van het land achter de bergen om de passagier te verwelkomen, een moordenaar is. Onwillekeurig denken wij aan de moordenaar aan het kruis, die om genade bad. De nieuw-aangekomene vraagt echter aan de moordenaar, Len: "Hoe is het nu met Jack?" En hij zegt daarbij: "Jij schijnt nogal ingenomen te zijn met jezelf, maar wat ik wel zou willen weten is, hoe het met die arme Jack is". Er ontspint zich dan het volgende gesprek:

"Hij is hier," zei de schim. "Je zult hem aanstonds zien als je hier blijft."
"Maar jij hebt hem toch vermoord?"
"Ja, natuurlijk. Maar dat is nu in orde."
"Is dat in orde? Wat jou betreft, bedoel je. Maar die arme kerel zelf, die koud en dood begraven ligt?"
"Maar zo is het niet. Ik heb je al gezegd, dat je hem spoedig zult ontmoeten. Hij laat je groeten."
"Wat ik graag zou willen weten," zei de nieuw-aangekomene, "is, wat jij hier doet, zo vrolijk als wat, jij, een gemene moordenaar, terwijl ik daar al die jaren door de straten heb gelopen en gewoond heb in een oord dat veel van een varkenshok weg heeft."
"In 't begin is dat wat moeilijk te begrijpen. Maar dat is nu allemaal voorbij. Je zult er aanstonds zelf blij om zijn. Tot zolang behoef je je daar niet druk over te maken."
"Moet ik me daar niet druk over maken? Schaam je je niet?"
"Neen, niet zoals jij 't zou willen. Ik zie niet op mij zelf. Ik heb mijzelf opgegeven. Dat moest ik wel, weet je, na die moord. Dat was er het gevolg van. En dat was ook het begin van alles."

Het blijkt dan, dat de moordenaar van genade wil leven, maar de man die pas aangekomen is, wil het eeuwige leven verdienen.

Daarom zegt hij van zichzelf:

"Ik ben mijn hele leven een fatsoenlijk mens geweest. Ik wil niet zeggen, dat ik een godsdienstig man was en dat ik geen fouten had, verre van dat. Maar ik heb altijd mijn best gedaan, vat je? Tegenover iedereen deed ik dat, zo was ik nu eenmaal. Ik vroeg nooit iets waar ik geen recht op had. Als ik een borreltje wou drinken, betaalde ik ervoor en als ik mijn loon in ontvangst nam, had ik ervoor gewerkt, vat je? Zo was ik en dat mogen ze gerust weten."

Op deze wijze tekent Lewis het conflict tussen het uit genade zalig worden en het door goede werken verdienen van het eeuwige leven. Hoezeer de gezaligde moordenaar ook tracht de nieuwaangekomen dode te overreden toch met hem mee te gaan naar het land van Genade en Licht, het mag niet baten. Hij zegt in antwoord op de uitnodiging:

"Je kunt ophoepelen, begrijp je? Ik kan je missen. Ik mag dan maar een doodgewone kerel zijn, maar met moordenaars wens ik niet om te gaan, laat staan dat ik lesjes van ze in ontvangst zou nemen. Heb ik het jou en je soort zo moeilijk gemaakt? Zo! Als ik je daar weer terug had, zou ik eens laten zien wat werken is."

Hij besluit om niet verder te gaan, want het is een kliek, een gemene kliek!

"Zeg ze maar dat ik niet kom, versta je? Liever verdoemd dan met jou mee te gaan. Ik kwam hier om mijn recht te krijgen, snap je? Niet om met een huichelachtig gezicht, onder de plak van jou, barmhartigheid te gaan vragen. Als ze te fijn zijn om me te nemen zonder jou, dan ga ik naar huis."

Op deze wijze en ook in vele van de volgende ontmoetingen laat Lewis telkens duidelijk zien, dat wij alleen door genade kunnen zalig worden en dat degenen, die geen Zaligmaker hebben, ook niet een heerlijke toekomst tegemoet kunnen gaan. Er komt inderdaad een grote scheiding!

Wij bevelen dit boek ten zeerste aan en wij hopen, dat het velen opnieuw onze verantwoordelijkheid zal laten zien. Laten wij getuigend leven. Ons Christen zijn moet ook blijken uit ons gewone leven van elke dag. Laten we het aandurven profeet te zijn.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Mannenpraat

•

De Onfeilbaarheid van de Schrift

In ons nummer van verleden week schreef Mr. T. Schinkel een artikel onder het hoofd "Verlegging van de frontlijn".

Daarin werd o.m. gewezen op het gevaar, indien Schriftkritiek en tekstkritiek zo dicht bij elkaar komen te liggen, dat het onderscheid nauwelijks zichtbaar wordt. Daardoor wordt licht een twijfel wakker geroepen. In hoeverre moet men de Bijbelgegevens letterlijk opvatten of de gegevens alleen zien als een bepaalde vorm van mededeling, die minder belangrijk zijn, maar die de kern van de zaak duidelijk maken?

Onder het hoofd "Bible Inspired and Inerrant" (Bijbel geïnspireerd en feilloos) schreef Rev. Arnold A. Dallimore van de Cottam Baptist Church onlangs een artikel in The Windsor Daily Star, dat wij hieronder laten volgen:

Sir: You have recently published some letters for and against the reliability of the Bible, and on this important subject I would like to make some observations.

The writers of the Old Testament claimed they were writing, not of themselves, but as directed by God. Literally hundreds of times they made such assertions as "and the Lord said," "and the word of the Lord came unto me, saying," and "Thus saith the Lord."

In turn, the writers of the New Testament looked upon the Old as the verbally inspired and entirely inerrant Word of God. The Lord Jesus set His Divine seal upon this view of the Old Testament, and the same was true of the Apostles. "All Scripture is given by inspiration of God," asserted the Apostle Paul, (2 Tim. 3:16), and Peter affirmed "No prophecy of the Scripture is of any private interpretation . . . for holy men of God spake as they were moved by the Holy Ghost," (2 Pet. 1: 20, 21). The New Testament writers did not deny the Old Testament miracles, but accepted them literally, insomuch that any one who denies them today is simply revealing himself as in opposition to the Lord Jesus and His Apostles.

Furthermore, the New Testament writers declared that the doctrines they taught were the completion of God's revelation of Himself to mankind. Over and over again they asserted that these truths were the Gospel and the only Gospel; they could not be "added to" or "taken away from," or changed in any way. Paul said that some false teachers had attempted to produce "another Gospel, which is not another; but there be some that trouble you, and would pervert the Gospel of Christ. But though we, or an angel from heaven, preach any other Gospel unto you than that which we have preached unto you, let him be accursed." (Gal. 1:7, 8).

Those who sought to introduce any change in the doctrines the Apostles taught were not looked upon as Christians, but rather were termed "enemies of the cross of Christ". The teachings of the New Testament were presented as comprising "the faith once for all delivered unto the saints," the final body of divinely-revealed truth, which was to be held by the church without change, addition of detraction, throughout all time to come. Scores of passages could be cited in support of this statement.

But the New Testament also prophesied that in distant years, many within the professed church would turn away from the Apostolic doctrine. The Apostle Paul wrote, "In the latter times some shall depart from the faith, giving heed to seducing spirits, (1 Tim. 4:1), and later asserted, "the time will come when they will not endure sound doctrines, but after their own lusts shall they heap to themselves teachers having itching ears; and they shall turn away their ears from the truth, and shall be turned unto fables," (2 Tim. 4:3, 4). Those who deny the truth of the Bible today are themselves a proof of its truth, by constituting a striking fulfillment of this prophecy.

The past 50 years have witnessed a wide departure from the Apostolic faith throughout much of Protestantism. There has been denial of the historicity of Genesis and of the miracles of revealed truth—the Deity of Jesus Christ, His Virgin Birth, atoning death, literal resurrection and personal return. Paul says that those guilty of this unbelief, "concerning faith, have made shipwreck," and while some plainly admit that without these all-important truths they have no real Christianity left, others have claimed they have been able to salvage something from the wreckage.

But what this something may be they have never been able to tell us. Men who can write with scholarly accuracy on other subjects, when they come to an attempted statement of what they believe, state nothing in clear, unequivocal terms. They may declare plainly what they do not believe, but any assertions of a would-be positive nature are claudy and vague, a facing-both-ways, as Bunyan would call it, and the "new curriculum," is very largely characterized by this intentional uncertainty. Some congregations have long suffered under this vagueness of speech, and jt is agreed that "for the past 50 years many people have been weeping because they could not understand the Bible."

The "new curriculum," however, has accomplished one good purpose. Being more outspoken regarding its unbelief than various past documents, it has brought into the light the condition which has long been existing. It is more bold in its "departure from the faith" of the Apostles, and from the "tradition of the church, Reformed and Evangelical," and it is a good thing that many who have attempted to use it have confessed to being "quite shocked" by its unbelief.

But there are many of us to whom the Bible is still the inspired and inerrant Word of God—just as the Old Testament was to the Lord Jesus Christ! We rejoice in the majesty of its opening declaration, "In the beginning God!", and are happy to confess that there are a multitude of things within it beyond our poor finite minds. The Lord Jesus, talking with two disciples, "expounded unto them in all the Scriptures the things concerning Himself," and we too see His face to light every page of the Old Testament, and the crimson thread of His shed blood, to bind together all the pages of both Old and New Testaments into a unity which defies all explanation, and demands an acceptance of its own claim for itself, "Thus saith the Lord."

The truth of this book is our authority, and the basis of our assurance in life and in death, and I challenge every preacher to return to a declaration of its Gospel, and the people to a believing of it.

Nieuws uit het Centrum van BRITISH COLUMBIA

In Prince Rupert is (nog) geen Christian Reformed Church, maar in de plaatselijke Presbyterian Church krijgen alle 160 gezinnen elke maand de "Family Altar". De Zondagsschool gebruikt materiaal van het Christian Reformed Publishing House. Op de lectuurtafel in de hall van de kerk liggen de "Christian Courier", de "Christian Vanguard" en "Church and Nation". Op de boekenplank in de studeerkamer van de pastorie staan vele, ons bekende werken. Op Synodale en andere kerkelijke vergaderingen laat de betreffende Presbyterian dominee onze lectuur circuleren onder zijn medestanders. Harry Antonides van de C.L.A.C. noemt hij "a man of God" en tegenover vrienden liet hij zich ontvallen: 'The Presbyterian Church of Canada needs an Abraham Kuyper." Deze 28-jarige predikant behoort tot een groep van vele, vooral jongere, predikanten, die ontstemd zijn o.a. over de eenheidsbesprekingen welke hun kerk voert met de United Church. Zij hebben een eigen blaadje, "Presbyterian Comment", en van tijd tot tijd zien brochures over belangrijke onderwerpen het licht, waarvan "In the Unity of Faith" wel de bekendste is. Hun voorman is Dr. W. Stanford Reid, McGill University, Montreal. Het ligt voor de hand, dat deze mensen contact zoeken met de Christian Reformed Church. Laten wij overal in Canada hen de broederhand reiken. Zij doen het ons.

In Prince Rupert komt veel werk los. De construction companies zullen heel wat arbeiders nodig hebben om de nieuwe Pulp Mill te bouwen. De Grain Elevator zal worden vergroot en er komen nieuwe huizen en apartmentgebouwen. De lonen zijn heel goed, maar de huizen zijn nog schaars en duur. Wij hopen, dat hierin spoedig verandering komt, zodat wij niet bevreesd behoeven te zijn om "onze" mensen naar Prince Rupert te laten komen.

In Terrace heeft men het gebouw van de Christian Reformed Church verkocht aan de Anglicans voor $25.000. Men is het er nog niet over eens of men een kerk met schoolruimte of een school met kerkruimte zal bouwen. Het is in elk geval een heugelijk feit, dat het niet lang meer zal duren voor ook de verbondsjeugd van Terrace in de gelegenheid zal zijn christelijk onderwijs te ontvangen. Heerlijk als men het werk zo ziet groeien.

De Christelijke School in Smithers werd met enkele lokalen uitgebreid. Ook hier gestadige groei. Men droomt er zelfs al van een . . . High School.

In Telkwa kreeg men voor het eerst een eigen dominee. Iedereen blij natuurlijk.

In Houston heeft men ook meer arbeiders nodig door de uitbreiding van de houtindustrie. Als ik mij niet vergis, is het de C.L.A.C., welke een contract heeft met de mill directie. De Christelijke School daar, is de trots van de omgeving. Mensen, komt naar Houston.

Van Prince George weten we niet veel te vertellen. Die sturen zelf van tijd tot tijd een lijvig rapport in. De stad groeit enorm snel en dat effecteert de kerkelijke groei. Ook daar wordt een nieuwe mill gebouwd en ziet men uit naar meer werkkrachten.

Als we nu even op de landkaart kijken, zien we hoe ijselijk leeg het land ten noorden van Prince George is. Maar opeens is daar dan in het midden van die leegheid een hele dot plaatsnamen, wel twintig, met Dawson Creek en Fort St. John als centrum. Dit is het nieuwe Peace River District. Men bouwt er een enorme dam en daardoor zal dit gebied een bron van energie worden. In elk opzicht? Dat hangt ervan af hoeveel pioniersbloed er nog vloeit door de aderen.

Aan de Alberta-kant van het Peace River District wordt kerkelijk hard gewerkt. In Grande Prairy blaast Rev. Rick Bouma verzamelen. In Spirit River is Mr. Robert Koornneef actief. Maar in Dawson Creek (niet te verwarren met Dawson City in het hoge, koude noorden!) en omgeving, dus aan de B.C.-kant van het Peace River District, wordt nog geen georganiseerd werk door een onzer kerken gedaan, behalve dan dat Rev. Polman van Prince George wel eens een trip maakt naar dit gebied. Men zou er met een Zondagsschool kunnen beginnen, waaruit een gemeente kan groeien. Zo werken vaak de Mennonites en andere kerken. En met succes. Dit soort Home Mission werk is onder ons praktisch niet bekend. Het Peace River District biedt een mogelijkheid om dit eens te proberen. Het district wordt nu o.a. bewerkt door een organisatie, welke zich noemt "Sundayschool by Mail". Zulk een geestelijke bearbeiding is echter onvoldoende.

Er zijn twee velden wit om te oogsten, welke wij nog niet duidelijk hebben gezien: 1. Nauwer contact met de bezwaarde broeders in de Presbyterian Church en 2. Op het gebied van evangelisatie in nieuwe gebieden.

Dus ook hier de hand aan de ploeg. In Gods kracht.

W.C.H.

Vogelvrij

Leviticus 14, 4-7

beter één vogel in de hand
van de priester
hij zet het mes erin
hij zet een streep onder het leven
hij schrijft onze namen
in letters van bloed
aan de oppervlakte
van het water
vogel
in de greep van het leven
nu ga je er onderdoor
nu word je begraven
in de rode zee
straks ben je gevlogen
met tien in de lucht
het bloedkoralen teken
om je zingende keel

Jaap Zijlstra

Leviticus 14 : 4—7: ". . . wanneer de priester hem beziet en het blijkt, dat de plaag der melaatsheid genezen is, van de melaatse is geweken, dan zal de priester gebieden voor hem die gereinigd moet worden, twee levende, reine vogels te nemen, ook cederhout, scharlaken en hysop. De priester zal gebieden de ene vogel te slachten boven een aarden pot met levend (bron- of beek-) water. De levende vogel echter zal hij nemen benevens het cederhout, het scharlaken en de hysop, en hij zal die met de levende vogel dopen in het bloed van de vogel die boven het levende water geslacht is. En hij zal hem die van de melaatsheid gereinigd moet worden, zeven maal besprenkelen en hem reinigen, en de levende vogel zal hij in het open veld laten wegvliegen."

Samenwerking van drie universiteiten tot de opleiding van mijnbouwkundigen

Het Canadese mijnwezen en drie universiteiten in ons land hebben de hoofden bijeen gestoken en een plan ontworpen tot samenwerking in een nieuw onderzoek- en opleidingspogramma, dt, indien het aan dingsprogramma, dat, indien het aan het doel beantwoordt, de crisis, die volgens velen in de industrie op handen is, als gevolg van een tekort aan mijnbouwkundigen, zou kunnen afwenden. De universiteit van Brits Columbia, de Laval universiteit en de Queen's universiteit hebben zich aaneengesloten om de Canadese mijnbouw te voorzien van goedopgeleide ingenieurs en nieuwe onderzoekingsmogelijkheden. Het doel is Canada haar concurrerende plaats op de internationale markt van de mijnbouw te doen behouden. Dr. Charles L. Emery, de voornaamste ontwerper van het plan, zal toezicht uitoefenen op de amalgamatie van de betreffende afdelingen van de drie universiteiten.

Te beginnen in september a.s. zal er een zelfstandige, op onderzoek gebaseerde afdeling mijnbouwkunde in werking treden. Zowel de studenten als de docenten zullen zich vrij tussen de drie universiteiten kunnen bewegen, maar iedere student zal promoveren aan de universiteit waar hij zijn studie is begonnen. Een dergelijk gecoördineerd opleidings- en onderzoekprogramma bestond tot dusver niet tussen universiteiten in Canada.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Deze maal wil ik beginnen met U iets te laten lezen uit de brief van een oudere C.C.-lezer in Ontario. De punten, die hij aanroert, zijn al eerder besproken in ons blad, inderdaad. Maar hij heeft iets te zeggen en hij doet dat op zo'n prettige manier, dat het jammer zou zijn wanneer het alleen mijn ogen bereikte. Hij schreef naar aanleiding van de Schemerlamp over "Vader" en zijn Canadese avonturen langs het pad der opvoeding. Hier is hij:

"Wat heeft mij dat goed gedaan, Saskia, eens iemand tegen te komen, die weet wat er gaande is met ons, oudere mensen, en die het dan ook durft te zeggen. Want dat is een van de grootste rampen bij onze mensen: ze durven de mond niet los te doen. In hun gezin hebben ze het dan meestal verspeeld. Vader weet er niets of weinig van, is te oud om de dingen van deze tijd te begrijpen en dit land met zijn andere gewoonten. Nu ben ik zelf niet altijd in een hoekje gekropen en heb daarom mijn plaats in ons gezin en bij de familie nog wel weten te handhaven. Maar op kerkelijke vergaderingen werden de opmerkingen van oudere broeders al gauw als critisch beschouwd.

"Ik ben nu 64 jaar en was misschien te oud voor emigratie. Maar ik zou zeggen: het was heel wat beter geweest, als de mensen op leeftijd wat meer met hun benen op de grond waren blijven staan. Er waren al gauw velen, die je zo graag mochten vertellen, dat ze het Engels al zo goed kenden. En dat terwijl het niet zo was. Ze moesten het al gauw eens laten horen op een vergadering, begonnen en kregen een zin klaar in het Engels. Een tweede werd gemengd, maar dan kreeg de werking van hun Hollandse hersenen de overhand en werd voortgezet in de moedertaal.

"Dat ook vooraanstaande en toonaangevende mensen in het kerkelijk leven zo weinig bij deze dingen nadenken, stemt mij wel vaak verdrietig. Voor een paar jaar terug werd ons op een vergadering meegedeeld door de voorzitter, dat er geen antwoord op de vragen zou worden gegeven in de Hollandse taal. Ik dacht, dat ik het niet goed verstond en vroeg de voorzitter of ik dat goed had begrepen, of dat een besluit van de kerkeraad was. Ja, dat was zo. Ik heb hun gezegd, dat ik dan naar huis ging. Dat was n.b. op een vergadering, waar gesproken werd over het beroepen van een predikant en het al of niet splitsen van onze gemeente. Oudere mensen uitgeschakeld! Later zond de kerkeraad een afgevaardigde, die mij meedeelde, dat het hun speet, dat ze dit besluit genomen hadden.

"Bij stemming, en speciaal voor ouderlingen, bleek dat men het nodig achtte, dat de kerkeraad een verjongingskuur zou ondergaan. De resultaten kregen we later te horen in een herderlijk schrijven van onze predikanten, waarin stond, dat er zo erg veel dingen scheef waren in de gemeente. Toen we een nieuwe predikant kregen, moet hij wel verbaasd aan de kerkeraad gevraagd hebben: Broeders, waar zijn hier de grijze haren? Ik weet heel goed, dat we de Engelse taal zo goed mogelijk moeten leren en op z'n tijd gebruiken, maar om onze goede oude gewoonten overboord te gooien, lijkt mij heel niet gewenst. Al moeten wij onze ogen open houden voor de vele mooie en goede dingen, die de Here ons hier schenkt. En ik geloof toch, dat het nu bij de mensen van 30 tot 40 jaar ook begint door te dringen, dat uit Holland nog wel iets goeds voortkomt.

"Al met al heb ik geen verdriet in dit land. God heeft ons hier veel zegeningen geschonken en ik hoop, dat Hij het kleine handjevol Hollanders in dit grote land ten zegen wil stellen. Eén ding nog en dan hou ik op met mijn geleuter: één ding mis ik heel erg hier en dat is de humor. Nu wil ik niet zeggen, dat hier geen humor is. Dat zal wel. Maar ik begrijp het niet en ik word niet begrepen. Zo zijn er velen. Als je met wat oudere mensen bij elkaar bent, dan is het zo maar klaar. In een paar woorden heeft men dan over en weer contact. Nu zal ik wel een van de domsten wezen, laten we het daar maar op houden.

"Nogmaals bedankt voor je schrijven, Saskia, ook van de vorige keren. Wij hopen, dat God je nog lust en krachten wil schenken om nog vele malen van je te laten horen in Calvinist-Contact. Plaag jezelf niet teveel met de oudjes, want dat is het ook weer niet waard. Het gaat om het opgroeiende geslacht."

Tot zover onze lezer.

Dank voor Uw schrijven en Uw goede wensen, Mr. S.! Het is plezierig om te horen, dat iemand vreugde en troost gepuurd heeft uit wat ik hier zit te krabbelen onder de Schemerlamp. Echter moet ik al dadelijk beginnen om met U van mening te verschillen: het mag in ons kerkelijk leven vaak om het opgroeiende geslacht gaan — de jeugd heeft de toekomst, nietwaar? — maar dat betekent niet, dat de "oudjes" er daarom niet op aankomen. Dat zij geen belangstelling waard zijn. U weet toch even goed als ik, dat voor de Heer der Kerk elk lid van de kudde zijn waarde heeft, of hij nu 4, 34 of 64 is.

Uw brief spreekt eigenlijk voor zichzelf. Met de moeilijkheden, daarin beschreven, zijn we allemaal op de hoogte, want die komen voor in negen van de tien immigrantengemeenten. Ook in mijn woonplaats zag de kerkeraad zich gedwongen om de diensten in de Hollandse taal te beëindigen: het percentage kinderen en jonge mensen, dat alleen Engels spreekt, werd veel te groot, zodat men zich niet meer verantwoord voelde. Een belangrijke factor hierbij was natuurlijk ook, dat de immigratie vanuit Nederland in de laatste vijf, zes jaren practisch stil stond.

Zoals ik al eens eerder geschreven heb, is deze politiek onder de gegeven omstandigheden de enig juiste. We kunnen ons wel vleien met de gedachte, dat onze kinderen toch nog zo goed Hollands kunnen verstaan. Maar tussen Hollands verstaan thuis en Hollands verstaan in de kerk is nog een enorm verschil. En nu spreek ik niet eens over al die kinderen, die thuis slechts Fries of Gronings horen . . . . Van ieder, die in dit land zijn schoolopleiding voltooit, of voltooid heeft, moeten we aannemen, dat hij *denkt* in het Engels. Waarmee hij dus in de Hollandse dienst eenzelfde — en waarschijnlijk nog groter — omschakelingsprobleem heeft als U, Mr. S., in een Engelse dienst. Ik vind het daarom zeer begrijpelijk, dat een kerkeraad, die zich tussen twee vuren geplaatst ziet, besluit ten gunste van "de lammeren der kudde". Hierbij zonder twijfel overwegend, dat ouderen, met hun degelijke ondergrond van jarenlang kerkgaan en Bijbel-lezen, beter in staat zijn om zichzelf van geestelijke bijvoeding te voorzien.

Tot zover, meen ik, kunnen we het allen nog wel eens worden. Maar nu komen we tot het kardinale punt in Uw brief, dat ik onder drie woorden kan samenvatten: gebrek aan liefde. Want nu doet zich het merkwaardige verschijnsel voor, dat we het vanzelfsprekend vinden, wanneer de ouderen in een gemeente opzij gaan voor de jeugd. In een gebaar, dat voor hen zoiets als een persoonlijk verlies betekent: het opgeven van hun Hollandse kerkdienst. In plaats echter, dat we hun dan — even vanzelfsprekend —op alle mogelijke manieren laten voelen, dat ze er *toch bij behoren*, geven we hun vaak nog een duw na: niet alleen opzij, maar er helemaal uit. Ja, het is groots

Van deze houding vinden we een duidelijk voorbeeld in de brief van onze lezer. Iets dergelijks heb ik ook wel meegemaakt, hoewel niet in die mate. En gelukkig maar! Want om aan broeders boven de zestig in onverbloemde termen de gelegenheid te ontnemen om op een gemeentevergadering ook de Nederlandse taal te gebruiken, is toch wel gortig. Wat verwacht men nu eigenlijk van zulke mensen? Voor de meeste kerkleden is het al een toer om op te staan en de mond open te doen op zo'n vergadering. Als hun Engels dan ook nog wankel is, houden ze reeds bij de voordeur de lippen stijf op elkaar. Met het gevolg, dat zij, die de Engelse taal beheersen, in zulke vergaderingen doorgaans het hoogste woord hebben. Laten we echter vaststellen, dat een gedegen kennis van de Engelse taal nog geenszins inhoudt, dat men de wijsheid in pacht heeft . . . .

Ik was blij te horen, Mr. S., dat de kerkeraad in Uw gemeente de beleefdheid had om U later een verontschuldiging aan te bieden. Die was hier wel op zijn plaats. Want het is, zoals U schreef: iemand kan van goeden wille wezen en zijn best doen om zijn standpunt in het Engels naar voren te brengen. Maar als zijn woordenschat beperkt is, zal hij na enkele moeizaam-gemengde zinnen terugvallen op de moedertaal. En is dat nu zo erg? De voorzitter, of iemand anders, kan zijn standpunt toch in een paar woorden weergeven in het Engels? Hetzelfde geldt voor de antwoorden: als die bestemd zijn voor een oudere broeder kan men toch beginnen in het Engels en dan de hoofdzaak nog even herhalen in het Hollands?

Werkelijk, ik kan hier geen noodzaak zien voor het stellen van harde regels. Het is een feit, dat in dit land Engels de voertaal moet zijn op gemeentevergaderingen. Maar met een klein beetje begrip voor de zware tong van sommige leden en een klein beetje soepelheid kunnen nare incidenten, als door U beschreven, voorkomen worden. En denkt U nu alstublieft niet, dat je voor zoiets 64 jaar moet zijn . . . . Ik ken mannen van rond de veertig, die om dezelfde reden maar liever thuis blijven van gemeentevergaderingen. Of — als ze komen — daar zitten als mummies op een rijtje. Ze voelen zich eenvoudig niet capabel om hun woordje te doen in het Engels en ze *durven* het niet meer in het Nederlands. Treurig, maar waar. En nu is het voor mij de vraag, of met deze gang van zaken hun kerk gediend wordt . . . ik meen van niet! Een lichtere "touch" over de gehele linie is hier zeer zeker gewenst.

U maakte me aan het lachen, Mr. S., met Uw schildering van de immigrant, die zo moedig in het Engels begon . . . en verslagen strandde in het Hollands. Ja, wat is dit voor een krampachtig gedoe onder ons? Ook ik ben een overtuigd aanhanger van de stelling, dat iedere immigrant zo spoedig en zo goed mogelijk Engels moet leren en het te bestemder plaatse moet gebruiken ook. Dit is, tegenover Canada, niets minder dan zijn plicht! (Bovendien heeft hij al gauw ontdekt, dat hij zonder dat niet ver komt. Met zijn werk niet, met zijn kerk niet en met zijn kinderen niet.) Maar moet dat zó fanatiek doorgevoerd worden, dat hij nu in de dagelijkse omgang ook Engels praat tegen de mensen, met wie hij destijds op de boot naar Canada gezeten heeft?

Nonsens! Dit treft mij altijd als overdreven en zeer onaangenaam. Ik wil wel bekennen, dat ik er dan plezier in schep om zulke mensen op subtiele wijze te dwingen naar het Hollands over te schakelen . . . . Dit komt misschien ook voort uit een grote liefde voor onze moedertaal, die in mijn ogen nog steeds de schoonste is. Het is mij een raadsel hoe sommige mensen, onder wie ook ouderen, hun prachtige taal zo volkomen kunnen verloochenen. Men vergeet dan, dat wie geen gevoel heeft voor zijn eigen taal, ook een andere taal nooit volledig zal beheersen. En met dat beheersen bedoel ik een beetje meer dan het schrijven van een zakenbrief.

Nog een punt, dat ik hier naar voren wil brengen, is: het stopzetten van de erediensten in de Nederlandse taal behoeft nog niet te betekenen, dat daarmee het laatste woordje Hollands in de kerk gesproken is. Ik zou elke predikant in Canada wel op het hart willen binden: denk toch altijd aan Uw oudere gemeenteleden, juist als ze van het type zijn, dat niet van zich af spreekt! Zij moeten door hun gebrekkig Engels nog steeds zoveel missen in de kerkdienst. Als het U mogelijk is, waarom niet even de moeite genomen om de tekst ook in het Hollands voor te lezen? En wat een geweldige hulp zou het voor hen wezen bij het begrijpen van de preek, als U de punten ook even weergaf in de Nederlandse taal! Dit kost slechts een paar minuten. Geen geboren Canadees zal het U kwalijk nemen en mocht hij dat wel doen, dan pleit het niet voor hem. Iedereen weet toch, dat het merendeel van onze kerken is gesticht door mensen, die hier pas na 1950 en op een latere leeftijd gekomen zijn. Door mensen, die nog steeds denken in het Hollands en die ook nog steeds hun Bijbel kennen in het Hollands, al die vreemde persoons- en plaatsnamen incluis!

Deze taalkwestie, waarover in ons C.C. al zo vaak geschreven is, vormt naar mijn mening alleen daar een probleem, waar de liefde en het begrip voor elkander in *onvoldoende* mate aanwezig is. Waar men overboord geslagen is, hetzij naar de ene of naar de andere kant. Het is niet goed, wanneer de ouderen tegen alles in hun Hollandse kerkdienst willen vasthouden, ten koste van het evangelisatiewerk en de opgroeiende generatie. En het is ook niet goed, wanneer men geen rekening meer wil houden met de behoeften en de handicap van oudere gemeenteleden. In beide gevallen is de geest van Christus droevig zoek. Wat dan de boventoon krijgt, is de geest van doordrijverij, anders niets.

Tenslotte: het is, in het algemeen gesproken, een prima idee om af en toe een verjongingskuur te ondergaan. Zo blijft men fris en "up to date". Dit geldt ook voor kerkeraden. Maar ik verklaar toch elke gemeente voor dom, die hierbij zo ver gaat, dat alle grijze haren uit de consistorie-kamer geweerd worden! Nog altijd komt het verstand met de jaren en het is m.i. doodjammer, wanneer men van de levenservaring en wijsheid, opgespaard in de zilverharige hoofden der oudere broeders, geen gebruik wil maken. Afgezien hiervan, zal er een taak voor de bejaarde ouderling zijn, zolang er bejaarde immigranten zijn. Want de meesten hunner zullen het toch bijzonder op prijs stellen om huisbezoek of ziekenbezoek te ontvangen van een ambtsdrager, die hun moeilijkheden kan aanvoelen en deze met hen in het Hollands kan bespreken.

Zo, Mr. S., we hebben even een gezellige boom opgezet onder de Schemerlamp! Denk niet, dat ik Uw brief "geleuter" vond, integendeel. Ik vond het fijn te vernemen, dat een immigrant van Uw leeftijd in dit land zo gelukkig is en zo'n open oog heeft voor de toekomst, ook van onze kerken. Breek Uw hoofd maar niet over die kortsluiting in de humor. U hebt zelf gevoel voor humor, dat is al een rijk bezit. Mijn hartelijke groeten, ook voor Uw vrouw, en het beste gewenst!

PENPAL CLUB

Weer werd ik bedolven onder een kleine lawine, allemaal brieven van schrijflustige jongelui. Er waren nu al levenstekenen bij uit Wisconsin en uit de North West Territories . . . . Nog even, dan bestrijken we een gebied van Groenland tot Florida! Ik moet jullie vragen om bij reactie duidelijk te vermelden voor wie deze bestemd is, dus de datum van het betreffende blad en No. 1, 2 of 3. We zullen n.l. niet meer dan drie verzoeken per Schemerlamp opnemen, anders wordt me de zaak te ingewikkeld. Afgesproken?

No. 1 is deze maal een lezeresje in Ontario, Christian Reformed, van beroep tandarts-assistente, 23 jaar. Zij houdt van klassieke muziek, van lezen en van de natuur. Zij wil graag corresponderen met een serieuze jongeman, die over een behoorlijke ontwikkeling beschikt. Uit haar keurige (Hollandse) brief kreeg ik de indruk, dat ze die zelf ook heeft.

No. 2 is een stoere vakman, eveneens in Ontario, Christian Reformed, 39 jaar Hij houdt veel van sport, hockey, voetbal etc., van zingen in een koor en van de natuur (heeft farm-background). Hij zou graag corresponderen met een meisje van rond de 35, in Engels of Hollands.

No. 3 is een verpleegster, 33 jaar, in Alberta, die pas een jaar in Canada is. Zij houdt van lezen en handwerken en kijkt uit naar een gezellige briefwisseling in het Hollands. Voor haar moet toch wel een lezer in het Westen te vinden zijn!

Alle reacties op bovenstaande verzoeken, zo spoedig mogelijk en vergezeld van 20 cents in postzegels, aan "De Schemerlamp", c/o Calvinist-Contact.

CORRESPONDENTIE

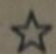
Miss L.K. en Mr. J.V., Uw brieven ontvangen en ik hoop, dat U bij het lezen hiervan mijn persoonlijk antwoord al gekregen hebt.

Dit was het dan voor deze maal. Ik wens U allen een heerlijk voorjaarsweertje! (Klinkt goed, maar het is puur egoïsme, want dan krijg ik er misschien ook wat van.) Met hartelijke groeten,

Uw SASKIA

Beelden van en uit

NEDERLAND

Thans en twintig jaar geleden

De A.R. en C.H., familieleden op een afstand, hebben weer eens een kleine ruzie. **Smallenbroek en Beernink** rijden wel gezamenlijk in een taxi naar het Departement van Algemene Zaken om met de formateur **Mr. Cals** een onderhoud te hebben — waarbij een ieder echt op z'n Hollands de helft van de rit betaalt — doch eens zijn ze het niet.

De A.R. beziet de t.v. en radiokwestie als een beginselzaak. De C.H. als een stuk praktische politiek.

D.w.z. hier komt het standpunt van de beide fractie-leiders op neer. In de twee partijen zijn er niet weinigen, die van mening zijn, dat beide heren wel een beetje al te strak zijn.

De vice-voorzitter van de A.R. Tweede Kamerfractie, de heer **B. Roolvink**, noemde het vorig Kabinet een goed Kabinet en scheen helemaal niet gelukkig met deze crisis. En zo denkt de grote meerderheid van het Nederlandse volk er over, naar een opinie-onderzoek uitwees. Ook de C.H., althans de heer Beernink, voelt niet veel voor een samenwerking tussen de drie Christelijke partijen en de P.v.d.A. en poogde van het t.v. en radiovraagstuk een "vrij beleidspunt" te maken, wat inhoudt, dat de Regeringspartijen in dit opzicht niet één lijn behoeven te trekken.

Intussen zitten we nog midden in de crisis.

De fractieleiders van de bovengenoemde vier partijen zijn bij de bekwame tacticus Cals op bezoek geweest en vandaag vergaderen de fracties, om te kijken of een compromis te bereiken valt.

Want een compromis moet het worden, zal de nieuwe combinatie, Rechts plus Socialisten, in zee kunnen gaan. Dr. Vondeling heeft doen blijken, dat hij heel wat noten op de zang heeft, n.l. meer ontwikkelingshulp, tegengaan speculatie onroerende goederen, geen verkoop van gronden, die eigendom van de Staat zijn en tal van wensen, die geld kosten en waardoor de tweede fase van de belastingverlaging in het gedrang komt. In de R.K. volkspartij schijnt ook al geen eenstemmigheid te bestaan en zo weten we vandaag nog niet, hoe het uiteindelijk resultaat zal zijn.

Zeker is, dat als de poging van de heer Cals mislukt, er geen Kabinet te vormen valt tussen Rechts en P.v.d.A., en er al heel weinig uitzicht op een spoedige oplossing bestaat.

De enige die doet alsof het Kabinet niet demissionair is, schijnt de Minister van Buitenlandse Zaken te zijn. Hij reist en confereert en beslist in E.E.G.-verband, alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Hoe de samenstelling ook zal worden, Mr. Luns denkt blijkbaar: ik ben toch onmisbaar.

Toch is het ook denkbaar, dat er eens een nieuwe bewindsman komt op het Plein, domicilie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Grappig is, dat de Eerste Kamer, onbedoeld misschien, bewijzen van goed gedrag aan de demissionaire Ministers uitreikt. Zo werd onze Minister van Defensie, de heer **De Jong**, van alle kanten lof toegezwaaid en zijn terugkeer, in welk Kabinet ook, reeds bij voorbaat toegejuicht. Ook Minister **Scholten**, de C.M.-Minister van Justitie, die mede oorzaak is van de Kabinetscrisis, kreeg een open doekje.

Zo sukkelen we maar voort met een Regering, die niet regeert en het schijnt, dat het nog goed gaat ook.

Intussen rust H.M. de Koningin in afwachting van wat komt, in een wintersportgebied extra uit, nu zij door een val het been in het gips heeft.

* * *

Naarmate 5 mei nadert, spreekt de herinnering aan oorlog, bezetting en bevrijding weer des te sterker.

Een Nationaal Comité bereidt een nationale herdenking op die dag voor. Uiteraard zal men in de verschillende provincies en plaatsen dit zelfstandig organiseren, doch het Comité geeft daarbij algemene richtlijnen.

Ook in dit opzicht zou Nederland Nederland niet zijn, als bij de voorbereiding geen prestige-kwesties en verschillen aan de dag traden. Het heet van ouds, dat de Friezen niet kunnen zingen, maar evenmin gaat feestvieren het Nederlandse volk goed af.

Wij maken er òf echte boerenjool van, òf het wordt stijf en houterig. De V.A.R.A., die tegenwoordig weer uitblinkt door presentatie van grove spot, heeft er al een parodie op gegeven. In hetzelfde programma werd de gek gestoken met de jaarlijkse opvoeringen tegen Pasen van Bach's Mattheus Passion. De verontwaardigde reacties waren nogal fel, maar de Nieuwe Rotterdamse Courant had er van gesmuld. Het is nog altijd hetzelfde: als het tegen de godsdienst gaat — en bij de V.A.R.A. t.v.-uitzending sprak dit duidelijk — gaan liberaal en socialist arm in arm. Ondanks de verkiezingsverlakkerij, dat er in die partijen plaats is voor elke levensovertuiging.

Er is nog een reden waarom we vrezen, dat de herdenking van de vrijheid, twintig jaar geleden herwonnen, niet een grootse manifestatie zal worden.

Het is opvallend, hoe gemakkelijk een volk vergeet.

Dr. L. de Jong, directeur van het Bureau voor oorlogsdocumentatie, heeft in een serie prachtige t.v.-uitzendingen de toestand tijdens de bezetting in herinnering geroepen. Ook de ellende van de hongerwinter 1944-1945.

Daarbij vertelde hij o.m., hoe lang b.v. **Churchill** de zending van voedingsmiddelen naar het verhongerende, Nederlands bezette gebied tegenhield. Begrijpelijk gezien vanuit het standpunt van een oorlogsleider, die vreesde, dat ook de Duitse militairen daarvan zouden mee-eten, doch onbegrijpelijk voor een geteisterd en stervend volk.

In ons land is nu aangekomen de Zweedse kapitein, die met de eerste lading tarwebloem de haven van Delfzijl in het voorjaar van 1945 binnenvoer, waaruit het z.g. Zweedse brood gebakken werd, lekkerder dan welke delicatesse ook. Zo zullen we nog heel veel bezoek krijgen van buitenlandse personen, die bij de bevrijding van ons land betrokken zijn geweest en men zal zijn dankbaarheid herhalen, doch de dreigende situatie in de wereld, die al deze twintig jaar is gebleven, en mede een gevolg is geweest van de kortzichtige politiek van Roosevelt en Truman, verhindert een zich ten volle overgeven aan een ongedwongen feestvreugde.

Daar komt nog bij, dat zij die de moeilijke bezettingsjaren meemaakten, er zelf niet graag over praten en intussen een geslacht is opgegroeid, dat er weinig notie van heeft.

De welvaart van vandaag is nog een andere factor, die herinnering aan gebrek en ellende gemakkelijk uitwist. Wel zeer te betreuren zou zijn, als dit grote historische gebeuren slechts een lichte weerklank zou vinden bij het volk in zijn geheel en verdronk in wat hoge hoedenplechtigheid en kransenleggerij.

Een volk mag zijn historie niet vergeten.

Bilderdijk en Groen van Prinsterer mogen vandaag niet meer in tel zijn, diep in het hart van ons volk, althans van het Calvinistische volk, resonneert toch nog altijd het verleden, waarin God's grote dagen in Neêrlands geschiedenis openbaar worden.

Als dit verloren gaat, is ook het eigen Nederlandse volkskarakter verloren.

Of er geen gevaar voor bestaat? Zeer zeker!

De gedachtenwereld waaruit, niet het minst in theologische kring, wordt geredeneerd is dermate onbestemd, vaag en "beginselloos", dat men elke kant uit kan.

Bij velen is vaderlandsliefde een antiek begrip; voor wereldburgers, die zij zich dromen te zijn, waardeloos. Meewarig zien zij neer op hen, die zich druk maken over nationale aangelegenheden. Zelfs 5 mei zegt hun in dit opzicht niets.

De gevaren die een volk bedreigen van binnenuit, zijn groter dan die van buitenaf.

Cn.

GELIJK DE ZON SCHIJNT IN HAAR KRACHT

O God, Gij zijt gelijk de Zon, wier stralen
vroeg in de morgen door de nevels gaan,
de wolken doet verdampen en verdwalen
bij 't schrijden langs haar strakke, blauwe baan.

Zo komt Uw godd'lijk licht tot wie in 't duister staan,
tot hen die zoeken en tot hen die dralen.
Door alle valse nevelen der waan
komt Uw ontdekkend licht voor aller ogen pralen.

Slechts wie de ogen sluiten voor deez' luister,
tasten in nevels rond en blijven in het duister,
en schouwen niet haar ontzagwekb're pracht.

Maar Heer, voor wie U hartelijk beminnen
stroomt met Uw licht, Uw heil hun harten binnen.
Gij zijt voor hen de Zon die schijnt in volle kracht.

C. Speijer

LEZERS SCHRIJVEN

Open Season

The hunter blazed away with his gun and shot the farmer. "I thought it was a moose," he said. So, every season hunters blaze away with their guns making more work for the undertakers.

This is Open Season on Teachers. School Boards blaze away with their offers of Contracts. And some people, disguised, by Diplomas and Degrees as CHRISTIAN Teachers, are willing to be shot at and be hit, bulls-eye.

Schools that are affiliated with the National Union of CHRISTIAN Schools, have agreed on a certain Teacher Appointment Policy. This is a solemn agreement between CHRISTIAN gentlemen to prevent poaching (stropen) to give Teachers and Boards the fairest possible chance of getting the positions and the teachers they want. Now you would think that CHRISTIAN Boards and CHRISTIAN Teachers would gladly abide by these rules. But what do we find? Last year, the fair (in many ways) province of Ontario was the happy hunting ground for "poachers." Just as if there were no rules; it was a case of "ME first, let the devil take the hindmost."

This raised quite a stink and we have no police force to compel people to obey the rules of the game. The National Union Office has sent out strong warnings and has rebuked those who have sinned. Now it is March again, a year later, and the poachers are at it again. School Boards get "applications" from teachers and before they can set a date to interview them, and while it is still a full month from Contract Giving time, they get a brief note that the applicant wants to withdraw his application because he has accepted another appointment.

We have 5 applications but have been notified that 2 have withdrawn and accepted other positions. A neighbouring principal called yesterday to lament the fact that they had 5 applications and all 5 had withdrawn. May God bless these CHRISTIAN Boards and the CHRISTIAN Teachers they have signed up. As for me, I do not care to have such teachers on my staff. I cry SHAME!

It is time to expose these covenant-breakers openly.

Jacob W. F. Uitvlugt, B.A., Ed.
Principal, Knox Christian School
Bowmanville, Ontario

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(14)

Ze wil Ank toedekken, maar die weert haar af. "Ik zal 't lampje wel uitdoen als u weg bent, mam." Met haar hand aan het knopje wacht Ank tot Emi de kamer uit is. Dan zou ze haar zo wel weer terug willen roepen. Nu had ze willen praten over vader, zeggen dat ze zo heel erg naar hem verlangt. Door dat moment vanmiddag, toen ze beiden dachten dat hij zelf daar buiten stond. Meteen ziet ze weer de foto van Evelyn en vertwijfeld vraagt ze zich af: had ik het toch moeten zeggen?

Pas als het in Emi's kamer donker is geworden, vloeit ook uit Anks kamer de lichtschijn weg. En Emi heeft er geen vermoeden van dat haar kind nu voor haar bidt. Heel beschroomd, met o zo weinig woorden, omdat het toch eigenlijk zo'n vreemd gebed is. "O Heer, help mam toch. Laat het niet nog moeilijker worden voor haar."

* * *

Het is een vroege, allesbelovende voorjaarsdag met doordringende bloemengeuren, die nog sterker zijn geworden na het milde buitje, dat zo maar uit de traag overdrijvende grijze luchten kwam neerplenzen. Van onder de seringenboom, waar Emi het tafeltje met de verfattributen gauw met een stuk plastic heeft afgedekt, kijkt ze naar de stralend blauwe lucht, naar de tuin waar de regendroppels als tranen glinsteren aan planten en heesters. Maar als ze zich omdraait, ziet ze hoog achter de bomen van de aangrenzende tuin nog net een laatste glimp van de regenwolk wegtrekken.

Zo ging het mij vroeger ook wel, denkt ze. Als er iets was dat me benauwde, als er iets "zat" tussen mij en Merel. Alles was dan grijs en drukkend, tot het hoge woord er opeens uit kwam en daarna... de verlossende tranen... en ze hoort Merels stem: kijk nu het zonnetje weer eens schijnen!

En Ted... nee, niet aan Ted denken nu! Alleen blij zijn met dit...

Ted is vanmorgen weer voor een paar dagen weggegaan. Vreemd leeg is het nu in huis, maar Emi wil er zich niet door laten beïnvloeden.

Ze haast zich naar de schuur, waar ze het oude, eigenlijk alleen nog maar voor brandhout geschikte wasrek van tante Guus in veiligheid heeft gebracht voor de regenspetters. Een paar weken geleden heeft ze het al "gegrond" en nu komt de glanzende lak erover. Met voldoening ziet ze hoe blinkend wit, als nieuw het daar voor haar staat. Tante Guus zal niet geloven dat dit haar oude wasrek is, denkt ze met een lach, als ze voorzichtig de kwast opnieuw in de verfpot doopt. Nog twee latten... dan de zijkanten nog en klaar is Kees. Pfff, het is meteen weer warm in de zon, heerlijk zomers warm.

"Hééé, jongens!" Emi kijkt omhoog in het dichte groen van de sering, waar opeens alle mussen tegelijk beginnen te kwetteren en te schreeuwen. "Niet zo'n herrie!" roept ze bestraffend tegen het geruzie in en dan, rrang, opeens schieten ze in een vaart met veel geklapwiek tegelijk de boom uit, om neer te strijken in een andere, waar het gekwetter nog heftiger wordt voortgezet.

Net een stel buurvrouwen, lacht Emi, terwijl ze zich afvraagt of er nog meer wit te verven is, maar er wil haar niets te binnen schieten. Dan de kwast meteen maar schoon. Stevig drukt ze hem uit op de rand van de verfbus en als ze hem dan nog even nawrijft tussen een oude krant, voor ze met terpentijn te werk gaat, dwaalt haar blik door de tuin, waar de rode en gele tulpen, in het najaar door tante Guus gezet, hel boven de zwarte aarde kleuren. De blauwe druifjes wiegelen er zacht tussenin en diep ademend snuift Emi de zoete geur op van de veelkleurige hyacinthen.

Heerlijk is het hier, haast volzomer al. Alles bloeit van 't jaar tegelijk. Achter de tulpen kleuren zachtgeel de narcissen. Met bevende handen heeft Emi vanmorgn voor 't eerst bloemen uit haar eigen tuin geplukt, die nu in de kamer, blozend en geurend, de komst van de lente staan te verkondigen. Werktuiglijk de kwast tussen de krant wrijvend, loopt Emi langs de border. Achterin de tuin, onder een haar nog onbekende struik, waar ook al dikke knoppen te zien zijn, is dat lieve plekje, waar na de sneeuw opeens de fluwelig paarse primula's met hun gele hartjes te voorschijn piepten en, of ze zo maar uit de harde aardkorst kwamen, de warmgele winterakonieten. Een paar bloemen zijn er nog over. Zuchtend en haast met pijn constateert Emi, dat het met die bloemen, net als met de sneeuwklokjes, alweer voor een heel jaar voorbij is. Ze bukt zich om een enkel verdord bloemetje af te knijpen. "Maar wat heb ik jullie gewaardeerd," klinkt zacht haar stem.

Binnen slaat de klok en dat zachte "ping" doet Emi met een vaartje de tuin doorschieten. Halfvier al!

Of er geen bloemen meer bestaan en geen ruziemakende, of misschien toch uitbundig blije mussen, rept Emi zich weer naar het tafeltje. Ze pakt de verfboel bij elkaar, stopt de kwast in een oud, met water gevuld stroopblik, haar oude veelkleurig geworden jasschort vliegt af, gauw wat terpentijn op haar handen, in de keuken nog wat vim...

Als gewoonlijk komt Louitje het eerst aanhollen, door het gangetje achter de tuinen langs. "Mamma! Mamma!" Emi hoort hem al eer hij in de tuin is. Met een klap slaat de poort achter hem dicht en buiten adem rent hij verder, regelrecht de kamer in. Als hij zijn moeder daar niet aantreft, met dezelfde vaart naar de keuken...

"Mamma!" Z'n lenige lijfje bonkt tegen haar aan, hij slaat zijn armen om haar heupen, maar z'n kopje duwt hij omhoog langs haar borst voor een zoen.

"Jonkie!" Teer strijkt ze hem over z'n bol. Dan ziet hij het rek staan. "Mamma, is het klaar? O, het is prachtig! En de tuinstoelen staan er ook al. Gaan we nu de hele dag buiten zitten, mamma?"

"Ja Louitje. Help jij mamma maar. Het is nu zo lekker in het zonnetje, we gaan straks met z'n allen hier theedrinken."

"En mogen we dan op de nieuwe bank zitten?"

"Nieuw... nieuw...?" betwijfelt Emi.

"Ja mamma, hij is toch net zo mooi geworden als het rek... en nog veel mooier."

Opnieuw knarsen de scharnieren van de tuinpoort. Met z'n ene hand om het muurtje en zonder van de fiets af te stappen, draait Ad de tuin in.

Geen kwartier later zijn ze er allemaal. Luci puft. "'t Is gloeiend, mams!"

"Och kom..."

"Nou, u moest me maar eens voelen."

Ank, die haar vroege middag heeft om te studeren, zit op de bank, de mouwen van haar vest hoog omgerold. Louitje heeft zich dicht tegen haar aangeknuffeld.

"De bank is toch prachtig geworden, mam en hij zit heerlijk."

"Die gekke meester van ons..." begint Ad prompt. "Moeder, moet u horen."

"Ja, tenminste, als je dat "gek" eraf laat."

"Maar als het nu echt gek is... zo maar een repetitie aardrijkskunde, zonder er vooraf een woord van te zeggen."

"Net goed voor jullie," komt Ank met het air van iemand die al jaren van school af is. "En gek is het helemaal niet, hij weet nu eens precies wat jullie weten. Wat je parate kennis is."

"Ha, moet je haar horen! Jij had nog veel harder gescholden dan ik. Omdat je nu van school af bent, hè..."

Maar Emi informeert ongerust: "Een slecht cijfer gehad zeker?"

"Nee, tof! Bofte ik even! Verleden week heb ik net die mooie kaart van Groningen en Friesland gekregen en toen hebben we zo maar voor de lol al die snertplaatsjes zitten opzoeken."

Luci steekt haar spitse snoetje vooruit. "Wat een woordkeus!"

"Prent!" ketst Ad, maar Luci gaat er niet verder op in. "Mam, mag ik dat leuke lichtblauwe truitje aan, dat zonder mouwen?"

"Och kind, eer je 't gehaald hebt is de zon hier weg. Kijk maar, ze is al voorbij de schutting, zo dadelijk zitten we hier te rillen."

"Poeh, dat denkt u maar!"

Ank kijkt op van de krant. "Hier... hoor maar: Toenemende kans op buien, iets lagere temperaturen."

Luci springt overeind. "Nou, die hebben we al gehad. Mam, mag het?"

"Nee... Luci!"

"Morgen dan?" pruilt het kind. "Dan is 't wel bestendig."

"Kind!" lacht Emi. Ank en Ad gieren het uit. Louitje, die totaal niet weet waar het om gaat, schatert het hardst van allemaal en met z'n knuistjes of tafel roffelend, gilt hij: "Die Luci! Die Luci!"

"Pas op!" roepen Emi en Ank tegelijk. "De kopjes!"

Maar Luci vertrekt geen spier van haar gezicht. Ze schudt haar hoog opgebonden paardestaart, zodat de krullen op haar rug dansen. "Dat jullie daar nu zo om moeten lachen. Een heel gewoon woord."

"Hè," Ank zakt lui achterover. "Nu moest je eens een hele middag niets te doen hebben. Zo maar lekker hier blijven zitten en zonnen."

"Nou," valt Luci haar bij. "En van de voorjaarszon word je zo prachtig bruin!"

"Veel werk?" vraagt Emi.

"Och ja, altijd. Theorie, hè. 't Is blokken, hoor."

"Dan zou 'k maar eens beginnen."

"Ja, maar 't is zo gezellig hier. Hè, en zo heerlijk, die zon."

"Bestendig!" roept Ad van achter de krant, die hij Ank afhandig heeft gemaakt.

"Ha! Hoor hem!" reageert Luci meteen. "Hij wil z'n wijsheid ook luchten."

Maar Louitje heeeft het nu ook beet. Dansend springt hij om Emi heen. "Ik ook bestendig hè mam, ik ook bestendig!"

"Ja hoor schat," lacht Emi. "Jij ook." Maar als ze allemaal weer zo hard om hem lachen, kruipt hij weg in het veilige plekje dat alleen nog maar voor hem is, stijf tegen zijn moeders borst.

Ze hebben alle drie hun huiswerk. Louitje is de enige gelukkige die mag gaan spelen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

We gratefully announce the birth of our daughter

MARJORIE LYNN

Mr. & Mrs. W. Smouter.
Eleanor and Ronnie.

67 Caines Avenue,
Willowdale, Ont.
March 22, 1965.

The God of life has given us a baby girl

MARLENE EDITH

A sister for Ronald, Johny, Debbie.

March 24, 1965.

Mr. & Mrs. J. Stronks.

Box 4, C, R.R. # 2,
Hamilton, Ont.

Thankfully we announce the birth of our daughter

MARSHA ESTHER

whom God entrusted to our care.

Mr. and Mrs. W. H. Buikema.
Henry.
Joanne.

March 29th, 1965.

15 Chilcot Ave.,
Rexdale, Ont.

Thankful to God and with great joy, we announce the birth of twin daughters

ELIZABETH GRACE
and
JACQUELINE ANN

on Sunday, March 28th, 1965.

Mr. and Mrs. Jacob VanderMeulen.
Sisters for Earl, Christine, Evelyn and Marlene.

R.R. 2,
St. Ann's, Ont.

Zo de Here wil, hopen wij op 11 april, 1965 de 35-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

HENDRIK VANDE BURGT
en
TEUBECHIEN JEANNETTE VANDE BURGT—VAN RENEN

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren geven.

"Weest niet bezorgd... want uw hemelse Vader weet, dat gij dit alles behoeft." Matth. 6.

Hun dankbare kinderen:
Herman en Betty VandeBurgt, Toronto.
Dineka en Jan VanRoon, Toronto.
Jan en Rige VandeBurgt, Kenneth, Corinne, Douglas and new baby, Woodstock.
Martiny en Jack VanMeggelen, Grand Rapids.

228 High Park Avenue,
Toronto 9, Ontario.

SUMMER RESORT

Blink Bonnie Housekeeping Cottages with all conveniences, reasonable rates, shallow beach. 30 miles north of Lindsay. Open May 20th. Write to H. Vegter, 28 Bonavem, St. Catharines, or telephone 684-3436.

The Lord willing, on April 9, 1965 we will commemorate with our parents,

JOHN TOL
and
MAARTJE TOL—VERMEUL

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many more years among us, is the wish of their thankful children and grandchild.

New Westminster, B.C.:
John & Corrie Van der Woude—Tol.
Ricky.

Grand Rapids, Mich.:
Tony & Ina (eng.).
Hans.
Paula.
Mary Jane.

4649 West Saanich Rd.,
R.R. 3, Victoria, B.C.

On Sunday, April 11th, we hope to commemorate with our dear parents

JACK HEIKAMP
and
SUSAN HEIKAMP—AGTER

the occasion of their 25th wedding anniversary

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years is the wish of their grateful children.

Thea & Walter Glaw (Henry and Heidi).
Fred.
Harry.
Roy.
Irma.

Reception from 2-5 p.m. on Saturday, April 10th at their home.

2352 Grenallen Drive,
Burlington, Ont.

The Lord in His wisdom called unto Himself, suddenly on March 22, 1965, our dearly beloved son and brother

GEORGE CORNELIUS HAAGSMA

at the age of 18 years.

"And of His fulness have all we received, and grace for grace." St. John 1:16.

Salford, Ont.:
A. J. Haagsma.
R. Haagsma—Pasma.

Woodstock, Ont.:
Betty and Richard Elema.

London, Ont.:
Jack and Gay Haagsma.
Grace and Herman Louter.
John and Joanne Haagsma.

Sarnia, Ont.:
Tip and Winnie Haagsma.

Salford, Ont.:
Cecil and Anne Haagsma.

London, Ont.:
Peter and Freda Haagsma.
Sheila.
Minke —
and children.

R.R. 1, Salford, Ont.

The members of the London Bible Study Society wish to express their sincere sympathy with two of their members, Mrs. Freda Haagsma and Miss Sheilla Haagsma, in the sudden loss of their brother

GEORGE HAAGSMA.

May the Lord comfort the bereaved family.

Andy Steenbeek, President.
Nel Van Duyvenvoorde, Secretary.

The Lord in His wisdom has taken unto Himself our dear grandson, nephew and cousin

GEORGE HAAGSMA,

on March 22, 1965, in his 19th year.

"My grace is sufficient for thee." (II Cor. 12:90)

Tzummarum:
Mrs. J. Pasma (grandmother).

Pietersburen:
Mr. & Mrs. R. Metz.

Boksum:
Mr. & Mrs. J. Broersma.

Springfield, Ontario:
Mr. & Mrs. T. Pasma.

Tzummarum:
Miss W. Pasma.

Boksum:
Mr. & Mrs. S. Pasma.

Luttelgeest (N.O.P.):
Mr. & Mrs. P. Pasma.

London, Ontario:
Mr. & Mrs. G. Pasma.

Alkmaar:
Mr. & Mrs. C. Pasma.

And cousins.

Vanuit Holland ontvingen wij het droeve bericht dat op 13 maart 1965, in haar Heer en Heiland, ontslapen is, onze innig geliefde moeder en grootmoeder

AAFKE WESTERHOF—VAN KALSBEEK,

in de ouderdom van 76 jaar.

Haar vast geloof in het volbrachte werk van haar Zaligmaker is ons tot rijke troost.

Y. Merkus.
Gr. Merkus—Westerhof.
Ike.

R.R. # 2, Oro Station, Ont.

ZEER BLOEMIGE AARDAPPELEN

for sale in 75-pound bags. We deliver 15 mile range from Hamilton. Phone 527-7011.

Your Peugeot Dealer invites you to come in and look over the best selection of

NEW AND USED PEUGEOTS

All second hand units carry a 90-day 100% warranty I.A.C. 6% discount financing.

Did you know that you could drive a 4-door sedan, fully equipped for only $1995.—?

DERRY WEST AUTO SERVICE

Highway # 10, Brampton, Ont. 451-8484

Just 1 mile N. of the 401 at the traffic lights.

Open every evening till 10:00 p.m.

Proprietor M. Kalsbeek.

---

130 Acre Farm

gemengd bedrijf, 10 kamer stenen huis, grote barn, loaving barn, tractor en machines inbegrepen. Aan harde weg, 6 mijl van Dunnville, Ont. Vraagprijs $20.000.- met $3.500.- down.

130 Acre Dairy Farm

met melkcontract. 5 Kamer huis, goede barn, vee en machines inbegrepen. 6 mijl van Jarvis, Ont., aan de highway. Vraagprijs $29.000.- met $7.000.- down.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Echtpaar, zeer gelukkig zijnde, zou gaarne

GOEDE VRIENDIN

(40 jaar en verpleegster) in kennis willen brengen met oprecht man om tot een huwelijk te komen. Liefst Chr. Ref. Eventuele kinderen welkom. Bemiddeling van predikant verzocht en gewenst. Brieven onder no. 1796, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

TE KOOP FARMS

Wij hebben op het ogenblik nog enige prachtige farms te koop. Sommige dicht bij Christian School en kerk en sommige aan de Christian schoolbus route. Ook enige farms voor beef en cornland in de omgeving van de steeds groter wordende industriestad Woodstock. Voor verdere informatie: bel of schrijf

K. A. McWILLIAM

DANI REAL ESTATE LIMITED

432 Dundas St., Woodstock,, Ont. 537-6601

FARMS TE KOOP

300 ACRE FARM

Deze farms zijn gelegen enige mijlen ten noorden van Hickson, 12 mijlen van Woodstock. Dit zijn 2 farms naast elkaar, de ene is 100 acre en is leeg en kan direct aanvaard worden. De naast liggende farm is 200 acre en kan gekocht worden, te aanvaarden in de herfst. De vraagprijs van de 100 acre is $26.000 en die van de 200 acre is $34.000, of best offer. Dit zijn een paar prachtige farms, verscholen in de evergreens, 1½ mijl van de hoofdweg. Het land is het beste in de **Oxford County.** Het is een prachtige plek voor vader en zoon. De Chr. Schoolbus stopt voor het huis.

Voor meer farms van 50 tot 400 acre, met en zonder melkcontract, rond Woodstock, Ingersooll tot Delhi en Aylmer en ook voor tabaksfarms, schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel.: 423-6406
Vertegenwoordigt
Henry Bouckaert
Real Estate, Aylmer, Ont.

ATTENTION CALGARY

Woman (46) wants to do housekeeping in return for lodging with two boys 11 and 9. Time appr. July 10—Aug. 8.

OR

Wanted for same period board and room where boys can be looked after while mother works elsewhere. Contact H. Meetsma, Box 717, Barrhead, Alta.

YOUNG MEN

If you are looking for a good boarding place in Toronto. Here it is. Centrally located. Good district. Phone: Mr. M. van Wyck, 483-5072, 243 St. Clements Ave.

EXPERIENCED NURSERYMAN WANTED

right away. Good salary. New modern house on beautiful location. Apply to

SPRINGMOUNT NURSERIES
Owen Sound, Ont.

FARM FOR SALE

150 acres, good house and barns, with water and electricity in both. For full information write to:

W. C. SHAYER
R.R. 2, Kemptville, Ont.

---

280 Acre Dairy Farm

Central Niagara Peninsula, aan de Welland River, 90 stuks melkvee, moderne, complete machinerie aanwezig, waaronder 2 tractors, zelfaandrijvende combine, pijplijn melkinstallatie, "bulk" koeler, irrigatie installatie, nieuwe gemoderniseerde barn met stalreiniging. Goed melkcontract. Vraagprijs $130.000.-. Betaling kan geregeld worden. Dit is een goede boerderij, in een goed district.

Voor andere boerderijen in de Niagara Peninsula vraag

Charles Freure
Wellandport 386-6150
representing
Donald Alsop Agencies Limited
FONTHILL, ONTARIO

For Sale

320 ACRE FARM

100 acres cleared, on good road. Hydro, Schoolbus. 12 Miles from Emo Chr. Ref. Church, 6 can. milk quota, 8 can cooler, 1 tractor. Machinery and cattle. Apply Mrs. J. Wielinga, La Vallee, Ont.

Alberta Dairy Farms

Completely modern going concern. 664 acres of black sandy soil - 555 acres cult. 135 head of cattle (70 cows). All machinery - new home. 2nd home for hired man. Over $2,000 per month income. Asking price $145,000. Offers on down payment. This farm is located 25 miles from Edmonton, Bordering the Saskatchewan River. There are six Christian Reformed Churches and two Schools in Edmonton.

For a complete list and further details of Dairy, Grain & Mixed farms, write to

Country Wide Real Estate
12730 Fort Road,
Edmonton, Alberta. (Ph. 476-3030)

De tulpenvelden en een gezellig Paasfeest met Uw familie wachten op U in

HOLLAND

Boek nu een 21-daags retour Montreal—Amsterdam voor

$346.90

met tickets voor Brussel, Parijs en Londen.

Valentine Travel Service Ltd.

Manager

LUCAS KOOPS

1642 BAYVIEW AVENUE,
TORONTO 17, ONTARIO.
TEL.: 485-0336

Ook op zaterdag open van 9—6 uur.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

Wanted:

EXPERIENCED CARPENTERS

for house building. Year-round work. Apprentices also welcome. Most work in Kitchener. Apply at Van Dyke-Drost Const. Co. Ltd., 73 Second Ave., Kitchener, Ont.

To start immediately:

A LICENSED MECHANIC

or advanced apprentice, to work in Peugeot Dealership. Good opportunity for the right man. Apply in person at: Derry West Auto Service, R.R. 6, Brampton, Ont. Phone 451-8484. Highway 10, 1 mile North of Highway 401, at the traffic lights.

FOR SALE

Excellent 200 acre farm in highest state of cultivation. 165 to 170 acres workable level land. 8 to 10 acres of maple bush, creek with spring through back of farm. Large barn, 66 x 80 built 1944. Centre stable ties 40 head, rest loose. Water bowls, lots of water. 7-room brick house with all modern conveniences. New oil furnace in Nov., hot and cold water in abundance. Close to road (main), 2 school buses pass gate. Nine miles to town, country store 1½ miles.

This farm should be seen. Apply to

Roy C. Hunter
2, Grand Valley, Ontario.
Phone 928-5540, code number 519.

NEW ADDRESS

964 ALBION ROAD

beside I.G.A. store at Thistletown Plaza
Rexdale, Ont.
741-4404

JOHN STRUIK REALTOR

"The name which stands for service, satisfaction, and . . . saving"

SUIKERWERKERS GEVRAAGD

Bedreven in het vervaardigen van alle soort "hard candy and caramel"

OF

Bedreven in het vervaardigen van fondant, alle soorten "cream centres", marshmallow and jellies". Een grondige kennis van "mogul" werkzaamheden is noodzakelijk.

OF

Bedreven in "the formulation and manufacture of chocolate moulding, enrobing and panning".

Geschikte candidaten dienen enige kennis te hebben van Engels of Frans.

Pensioenregeling en verzekeringen. Salaris in overeenstemming met bekwaamheid.

Schrijf, met vermelding van bijzonderheden in zake bekwaamheid, aan

Personnel Department,
WALTER M. LOWNEY COMPANY LIMITED,
1, Lowney Avenue,
Sherbrooke, P.Q.

FARMS FOR SALE

100 Acre farm. Barn with steel stabling. House with bathroom, oil furnace. On Highway 21. $15.750.
100 Acre farm, good barn, steel drive shed. 7 room good frame house. $10,900 with $2,000 down. Make offer.
200 Acre farm. Excellent buildings, 2 big barns, $21,000. Very low down.
100 Acres with good building, $12,000.
100 Acres. Something special. $13,500.
150 Acres on good road. Fair buildings, $12,500.
A show place, 100 Acres. House with all modern conveniences, with a 100 acre grass farm with good house beside it, $17,000.
100 Acres, just 4½ miles from Blyth. All steel stabling for 35 cows. Ball steel pens. Steel drive shed. Land all tilled. 9-room very new modern home. $25,000.
150 Acres on Highway 5. $23,500, terms.

For service contact:

F. C. v. EYL, R.R. 1, Clifford, Ont.
Tel. 127W4
Agent for JOHN BOSVELD, Realtor, Meaford, Ont.

NIAGARA AREA FARMS

CHICKEN FARM

38 ACRES, 2 houses, one in excellent condition 9 rooms other 6 rooms in fair condition. 2 large chicken barns, fully equipped to handle 3000 laying hens. Eggs sold to hatchery. Only $42,000 with $15,000 down.

DAIRY FARM

105 ACRES, near Wellandport, 6 room home, 2 barns, 18 milking cows mostly Holsteins, 6 heifers, 6 calves, bulk cooler. Monthly milk cheque $550.00. New tractor with full line of good machinery. Only $45,000 with $10,000 down, balance one 6% mortgage.

PIG FARM

4 ACRES, excellent 5 bedroom home, 2 new pig barns 30 x 65, 11 sows, some machinery. $22,000 with $5,000 down.

FRUIT FARM

31 ACRES, 14 acres mixed fruit trees, 6 acres gardening land. Good 7 room home, barn, implement shed plus machinery. $24,000 with $8,000 down.

All farms are close to Reformed Church and School. For more information write or phone (Dutch or English) DICK SCHOUTEN, Fonthill 892-2310, rep.

GEO. DUGAN, REALTOR
18 KING ST. - WELLAND, ONTARIO

DO YOU WANT TO GO INTO REAL FARMING?

Here is your opportunity for beef cattle, dairy, chickens or cash crops.

300 ACRE FARM (175 acres workable), 3 bedroom house, large very good barn with silo and stanchions. On second floor room for 12,000 bales of hay.

Garage and second barn now used as machine shed and storage.

Price only $17,500 which includes 25 head of cattle.

Down payment $3,500. Balance back to vendor at 5½% with very easy terms.

This farm is located between Brockville and Smith Falls, 2 miles from the town of Athens.

K. KRAAY, *REAL ESTATE BROKER*
2 Juliana Crescent, St. Catharines, Ont. Phone 934-1813

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Chatham, Ont., (Grace church), J. B. Vos te Stratford, Ont.;

te Calgary I, Alta., L. Tamminga te Edmonton, Maranatha, Alta.

te Victoria, B.C., M. DeVries te Surrey, B.C.

te Toronto (Rehoboth), M. De Vries te Surrey, B.C.

te Truro, N.S., G. J. Hoytema te York, Ont.

Bedankt

voor Truro, N.S., P. Van Egmond te Wellandport, Ont.

voor Iron Springs, Alta., R. Groeneboer to Vancouver (Bethel), B.C.

voor Orange City I, Iowa, L. M. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

NETH. REF. CONGREGATION

Beroepen

te St. Catharines, Ont., M. Heerschap te Paterson, N.J.

REFORMED CHURCH

Bedankt

voor Chatham, Ont., G. Wilterdink te Midland, Mich.

Beroepen

te Whitby, Ont., H. Hesselink te Adams, Nebraska;

te Chatham, Ont., H. Van Essen te Wainfleet, Ont.

Aangenomen

naar de Ev. Luth. Church in Suriname, J. F. Hoekstra te Cooksville, Ont.;

naar Guelph, Ont., na voltooiing van zijn studie, Mr. J. W. Van den Berg;

naar Walley, B.C., na voltooiing van zijn studie, Mr. Marvin Schulz.

REV. J. F. HOEKSTRA

Rev. J. F. Hoekstra van Cooksville, Ont., die het beroep aannam naar Suriname van de Ev. Luth. Church is de derde in lijn die deze arbeid aanvat. Ook zijn vader en grootvader hebben deze gemeente gediend als predikant.

Hoewel beroepen door de Ev. Luth. Church is het toch daar reeds jaren gewoonte een predikant te zoeken in de Reformed Church.

EASTERN CANADA MINISTERS' INSTITUTE

Predikanten van de Christian Reformed Church in Oostelijk Canada zullen op 20 april a.s. in conferentie samenkomen in de Second Christian Reformed Church of Toronto, aan de Albion Road te Rexdale (Weston interchange Highway 401).

De samenkomst zal om 9.30 v.m. aanvangen. In de morgen zal Dr. L. Praamsma van Fruitland een referaat houden over "Has the Church failed? Considerations on the 'Comfortable Pew'."

In de namiddagvergadering, die om 2 uur aanvangt, zal Professor Lester De Koster van Calvin College refereren over "Calvin-Marx-Man".

Op beide referaten zal een discussie volgen.

In de avondvergadering, die om 7.30 begint, zal de discussie over beide onderwerpen worden voortgezet, terwijl er tevens een "Amicitia" zal worden gehouden, onder leiding van Rev. A. W. Schaafsma van Burlington, Ont.

Het bestuur van het Eastern Canada Ministers' Institute 1965 bestaat thans uit de Revs. J. C. Verbrugge (voorzitter), J. Van Harmelen (secretaris), G. J. Heersink (penningmeester), en G. J. Hoytema.

HARTELIJKE GELUKWENSEN

Op 13 februari jl. werd het huwelijk voltrokken van Dr. William B .Kroeze van Kitchener, Ont. en Greta C. De Weerd van Hamilton, Ont. De plechtigheid werd verricht door de vader van de bruidegom, Rev. H. W. Kroeze, Chr. Ref. predikant te Kitchener en vond plaats in de Mount Hamilton Chr. Ref. Church.

Wat is de Mens?

In de week dat we dit schrijven staan de kranten vol over de succesvolle afloop van het laatste Amerikaanse maanschot, waarbij maar liefst een goede 7000 foto's van de maanoppervlakte naar de aarde geseind werden.

We beseffen ineens weer hoe verbluffend knap de mens geworden is, capsules met ruimtevaarders hebben om de aarde gecirkeld, de maan biedt welhaast geen geheimen meer en men overweegt om over enkele jaren een mens op de maan te doen landen. Wat een wetenschap, wat een vooruitgang, wat een vooruitgang van de wetenschap!

We denken aan de achtste psalm, waar van de mens staat: "Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd". En als er dan van de mens gezegd wordt, dat hij bijna goddelijk gemaakt is, dan verstaan we nu deze woorden misschien beter dan ooit te voren.

Maar diezelfde bladen en diezelfde nieuwsberichten waarin ons van de enorme successen in de ruimte bericht wordt, vertellen ons dag aan dag ook andere dingen, we denken aan Zuid-Vietnam, Maleisië, de Congo waar men elkaar dreigt te verslinden. Berichten waaruit blijkt hoe voor velen de mens en de menselijkheid niet meer meetellen en het elkaar beestachtig verslinden en afslachten de gewoonste zaak van de wereld geworden schijnt te zijn.

Bijna goddelijk en toch beestachtig. De mens van deze tijd is, zoals Billy Graham eens gezegd heeft, een atlasfiguur met een verschrompelde ziel. Een groot intellect zonder hart. Bijna goddelijk, maar zonder God. Daarom, zoals de apostel Paulus zegt: zonder hoop en zonder God in de wereld. Daarom kunnen we vaak zo weinig echt blij zijn met de resultaten van de wetenschap, we verwachten er immers niets anders van dan nieuwe onheilen en hoop dat het ooit beter zal worden hebben we ook al niet.

Zo staat de mens van vandaag in de wereld: bijna goddelijk, met heerlijkheid en luister gekroond en de schepping zucht. En dit alles komt doordat deze mens, doordat wij als mensen, *wij mensen*, onze plaats zijn kwijtgeraakt, de plaats van het *bijna* goddelijk. Dat is de plaats, die de Bijbel ons steeds weer aanwijst, want niet: de hemelen vertellen des mensen eer, maar: Gods eer. En niet: hoe heerlijk is des mensen naam op de ganse aarde, maar: O, Here, onze Here, hoe heerlijk is Uw Naam.

Deze plaats, die de Bijbel ons wijst is het die ons er voor bewaart om te hoog te grijpen, om over onszelf heen te grijpen, deze plaats bewaart ons ook voor de moedeloosheid en teleurstelling.

De dichter Marsman zegt in een van zijn gedichten van zichzelf:

"Deze mens verloor het geloof
in wat sterker was dan hijzelf"

om dan enkele regels verder in dezelfde gedichtencyclus te wensen:

"laat mij te pletter slaan
en kermen als een meeuw tussen het zwarte wier;
die eens als zon in 't zenith heeft gestaan,
zal bijten in het zand als een kreperend dier".

Daar hebben we het hoge grijpen, gevolgd door de wanhoop en de vertwijfeling. En daarvoor wil de Bijbel ons nu juist bewaren, daar wil God ons voor bewaren, en daarom vraagt Hij aan ons, mensen van de eeuw van de ruimtevaart, van de overwinning op de maan:

"weet gij hoeveel sterren kleven . . . ?

En je dan te realiseren, dat je het niet weet, maar dat HIJ al die duizenden te zamen bij hun namen roept, dat HIJ ze geroepen heeft, dat HIJ heel dat universum in Zijn handen draagt — zoals een negro spiritual zingt: He got the whole big world in His hands — en dat HIJ, die grote God om Christus wil je God en je Vader is.

Die God, Die de sterren bij name roept, Die alles in Zijn handen draagt, die God onze Vader om Christus wil . . . dan leer je psalm 8 weer zingen, helemaal zingen. En blij verwonderd deze regel: wat is de mens dat Gij zijner gedenkt en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet? Een kleine mens bij al zijn grootheid en vernuft en toch geen moedeloze mens, omdat hij weet van die God, Die naar hem omziet.

Ruimtevaartuigen komen en gaan, misschien worden er nog wel eens geregelde diensten georganiseerd van de ene planeet naar de andere, wie zal het zeggen? En het zegt allemaal iets van dat *bijna* goddelijk van die kleine mens, maar . . . de hemelen vertellen GODS eer en het uitspansel verkondigt het werk ZIJNER handen, ook in de eeuw van de ruimtevaart.

Ds. W. C. Van Hattem
in "Kerknieuws van Parana (Zuid-Amerika)"

AUTO-ONGEVAL BIJ SARNIA

Mr. L. Lutgendorff en Mr. J. Koning, resp. hoofd en voorzitter van de Willowdale Christian School hebben op maandag 22 maart j.l. op Highway 22 bij Sarnia, Ont. een ernstig auto-ongeval gehad.

Beiden waren op weg naar de Sarnia Chr. School om een les bij te wonen van een teacher, die naar Willowdale had gesolliciteerd. De toestand van Mr. Lutgendorff was aanvankelijk zeer ernstig, maar er schijnt verbetering ingetreden te zijn.

Highway 22 is dezelfde verkeersweg waar enkele jaren geleden Dr. Praamsma en Dr. Schrotenboer een auto-ongeval hadden.

TEACHERS WANTED

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines is in need of approximately

THREE TEACHERS

for different grade levels in its 8-room school. Please apply to Dr. A. Vandermaas, 10 Norris Place, St. Catharines, Ont.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

The EMMANUEL SCHOOL of OSHAWA, ONT.

For the coming school year we will be in need of a sixth

TEACHER

We hope to receive applications from Christian trained teachers who are confessing members of a reformed church.

Please write the principal: Wm. R. RANG, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).

Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.

Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

HOUSTON CHRISTIAN SCHOOL needs

2 TEACHERS
FOR GRADES 1-2, 3-4

Ideal teaching conditions. Situated in beautiful, central British Columbia.

Please send inquiries and applications to MR. LEROY FEENSTRA, Prin., Box 237, Houston, British Columbia.

The John Knox Christian School of Clarkson

is in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the schoolterm 1965-1966, for the primary grades.

Clarkson is conveniently located between two university cities, approx. 20 miles west of Toronto and 25 miles east of Hamilton.

Please send applications stating qualifications, experience, references and salary requirements to: Mrs. E. Geleynse, Box 54, Clarkson, Ont.

The DRAYTON CALVIN CHRISTIAN SCHOOL is in need of a

TEACHER
for the intermediate grades,

per September 1965. Five rooms. Applications to be sent to MR. G. LUBBERTS, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

The John Knox Christian School of Westminster is in need of a male or female

TEACHER

for Grade 3 or 4, starting September 1965.

Please send applications stating qualifications, experience, and salary requirements to F. LEENSTRA, 8637 - 11th Ave., Burnaby 3, B.C.

TRINITY CHRISTIAN SCHOOL OF BURLINGTON is in need of

TEACHERS
for all grades.

Please apply to Miss J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL
and
ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

DUNDAS, ONT.

Calvin Christian School

We invite applications of

TEACHERS

(experienced and prospective graduates)

for positions in the primary and junior grades.

Please send to:

Mr. J. Stronks, Principal,
R.R. # 2, Dundas, Ont.

The CALVINISTIC CHRISTIAN SCHOOL of WELLANDPORT (10 rooms) needs

2 TEACHERS
FOR THE PRIMARY GRADES

Applications to be sent to: MRS. H. K. BERGSMA, R.R. 1, Wellandport, Ont.

WE NEED TWO TEACHERS:

1

for one of the LOWER GRADES

and

1

for one of the MIDDLE GRADES.

KNOX CHRISTIAN SCHOOL
Bowmanville, Ont.

The 7-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolterm 1965-1966.

Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

Due to expansion Chatham's eight-room Christian school will be in need of a

TEACHER

Please send letters of application to the principal John Postma, 105 Lacroix St., Chatham, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BROCKVILLE, "City of the Thousand Islands", invites applications for the positions of

PRINCIPAL
and
TEACHER

for the 1965-'66 school term.

Applications to be sent to:

Mr. Dave Weima,
R.R. 3, Brockville, Ont.

CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF CLINTON, ONT. (5 rooms) will need

2 TEACHERS

per September 1965.

A TEACHER FOR GRADE 1
and
A TEACHER FOR GRADE 2.

Please contact: Mr. W. J. Bakker, Londesboro, Ont., Phone 523-9202.

Holland Marsh Christian School. Newmarket Ont.

We need

A QUALIFIED TEACHER

for grades 1 and 2. Schoolterm 1965-1966.

Applications to be send to: Mr. B. Hovius, Secr., R.R. #2, Newmarket, Ont.

FRASER VALLEY CHRISTIAN HIGH SCHOOL, located in beautiful British Columbia, will need

. QUALIFIED TEACHERS

in the following areas: French, Bible, History, English, Music, Art, and Commercial.

Progressive, energetic teachers should apply. Scenery, weather, and salaries are excellent.

Send applications to the school. 8275 E. 12th Ave., New Westminster, B.C., Canada, Mr. S. Van Der Laan, Principal.

LANGLEY CHRISTIAN SCHOOL will need

TEACHERS

for grades 1 and 2; 3 and 4; 5, 6, 7.

One will hold the position of teacher-principal.

Send all correspondence to: Mr. Tony Vanderwal, 20452 - 102nd Ave., R. R. 4, Langley, B.C.

The Brantford Chr. School

will be in need of

ONE TEACHER
FOR GRADE 1 AND 2,

starting September 1965.

Brantford is located approx. 20 miles West of Hamilton.

Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 407 Marlboro St., Brantford, Ont.

The Timothy Christian School of Williamsburg, Ontario will be in need of a

TEACHER

for the 1965-1966 school term.

Applications to be sent to: Mr. G. Van 't Foort, R.R. 1, Chesterville, Ont.

The WALLACEBURG "CALVIN" CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY is in need of

A TEACHER
for the lower 2 grades.

Starting September 1965.
Present teacher leaving to further her education.

Please write stating experience and qualifications to: Mr. Gordon Spiering, Secr., R.R. 3, Wallaceburg, Ont.

The Calvin Christian School of KINGSTON
(the University City of Eastern Canada)
is in need of

ONE TEACHER

for the lower grades, per September, 1965.

Please send applications to the principal, H. Van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The Calvin Christian School of Victoria, B.C.

invites applications for a position of

TEACHER

IN THE INTERMEDIATE GRADES,

starting September 1965.

Kindly state qualifications, experience, and references when writing the principal: MR. H. VAN HUIZEN,
3920 Shelbourne St., Victoria, B.C.

The Educational Committee of TIMOTHY and GRACE CHRISTIAN SCHOOLS in WEST TORONTO

invites applications from persons wishing to teach at one of the two schools. In September we will have openings for

TEACHERS

OF PRIMARY, JUNIOR AND INTERMEDIATE GRADES.

Write to: Mr. H. VANDEBURGT, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario, and state qualifications, experience (teaching and other), grade preference, and your phone number. Please, give the names and addresses of two references.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for grade 4, for the schoolterm 1965-1966.

Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from

QUALIFIED TEACHERS

for their junior grades for the school term 1965-1966.
Also needed is a

SUPPLY TEACHER

for the senior grades for one or two days a week.
Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:

Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.

The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton.

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL
will need

TWO TEACHERS

this year.

Our present staff members wish to further their education.

Springdale is located near a major highway just 30 miles from Toronto. Please send inquiries to the secretary,
LEON RADDER, R.R. 4, Bradford, Ont.
or to the Principal,
E. GEERTSEMA, R.R. 4, Bradford, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of TORONTO, Ont. invites applications for the position of:

A QUALIFIED TEACHER

(Experience essential)

FOR THE SCHOOL TERM 1965-1966

Please send applications stating qualifications, experience and references to:

Mr. S. R. SMILDE,
5775 Yonge St., Apt. 401, Willowdale, Ont.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

Roemen in het kruis

Wij kennen allemaal wel dat bekende gezang, waarin gesproken wordt over het roemen in het kruis.

Maar als wij eerlijk zijn, zijn we er toch eigenlijk soms wel een beetje verlegen mee.

Roemen en juichen bij de kribbe, dàt doen we vlot. Maar als je in gedachten die drie kruizen ziet met in het midden Jezus, voel je je dan blij?

Ik herinner me uit m'n kinderjaren, dat ik eens ergens een plaat zag hangen waarop het gebeuren op Golgotha was afgebeeld. En toen dacht ik: hoe is het mogelijk, dat de mensen daar een heel jaar lang, elke dag weer naar kunnen kijken? Want dat maakte mij altijd wat bedroefd.

Maar als je ouder wordt, leer je begrijpen dat het kruis je inderdaad wèl blij kan maken. Al zou ik er ook nu nog niet over prakkizeren om zo'n plaat in m'n huiskamer op te hangen.

Want gelukkig mogen we weten, dat het kruis leeg is. Het lijden van Jezus is toen eens en voor altijd volbracht.

Het is niet zo gemakkelijk om te bekennen, dat je mee hebt geholpen om Jezus aan het kruis te slaan. Toch waren het, zoals we weten, niet alleen de Joden, die Hem kruisten.

Voor ons moest hij die heuvel op klauteren met dat zware kruis. Maar dat was niet het ergste voor Jezus. Die zondelast van ons drukte Hem zo neer. Daar bezweek Hij bijna onder, omdat, door onze zonden, Gods toorn nu op Hem overgegaan was. Op dat ogenblik was Hij de schuldige, die door de Vader gestraft werd. Hoe is het mogelijk dat, terwijl wij dat weten, wij toch nog steeds weer zondigen? Zijn wij zo gevoelloos?

Wij denken veel en vaak aan eigen leed en verdriet, maar heeft de gedachte aan Jezus' lijden ons wel ooit eens afgehouden van de zonde?

Wat kunnen wij dikwijls weinig verdragen. Vooral het leed en onrecht dat ons door anderen wordt aangedaan, kunnen wij moeilijk verkroppen.

Dan moesten we toch eens meer naar Jezus zien. Want wat deed Jezus toen Hem al dat onrecht werd aangedaan? Vergeet niet dat Hij niet schuldig was aan de Hem ten laste gelegde feiten. Hij werd geslagen, bespot en bespuwd. Groter verachting is er toch niet denkbaar?

En wat deed Jezus toen?

Hij bad voor die mensen. Hij vroeg of God het hun vergeven wilde. En Hij wist ook nog verontschuldigingen aan te voeren: "Vader, ze weten niet wat ze doen!"

Niemand van ons is nog ooit zo behandeld als men toen Jezus behandelde.

En kunnen wij ook bidden voor onze medemensen en zeggen dat ze niet weten wat ze doen? Wat is dat toch moeilijk.

Jezus leerde ons echter dat het gebed ons een hulp kan zijn. Het heeft een reinigende invloed op ons gebedsleven.

Soms ook kunnen wij onze zorgen niet aan. Dan zien we zo tegen de dag van morgen op. Maar ook dat heeft Jezus ondervonden en van Hem kunnen we leren hoe we dan kunnen handelen.

Vlak voordat Jezus gevangen genomen werd, was Hij alleen in de hof van Gethsemane om te bidden. Z'n beste vrienden waren te moe en te slaperig om Hem tot steun te kunnen zijn. Het werd Jezus zo bang om het hart. Hij durfde ineens bijna niet verder. Hoe moest Hij toch door al die verschrikkingen heen komen?

En toen zei Hij tot Zijn Vader: "Kunt U Mij dat kruis niet besparen, kan het niet overgaan?" Maar direct daarna kwam ook het: "Uw wil geschiede."

En toen onderging Hij later gehoorzaam alles wat Hij moest lijden.

Wat een troost is het, te weten, dat er geen lijden of benauwdheid zó groot is geweest of Jezus heeft het geweten en ervaren.

Nu begrijpt Hij het als Hij ons er mee ziet worstelen. En dan is het net of Hij zeggen wil: worstel maar door, doe de wil van God en met Zijn hulp kom je er dan toch.

Daarom kan de gedachte aan het "kruis" je zo'n blijdschap geven en kun je er in roemen.

G.W.

TOMORROW

Now let's see what's going on here. In this part of our educational plant we have over one thousand students getting their instruction from one master computer. Yep, that's right. This one computer is at this moment giving eight different 'lessons' to this group. Each student has a line that puts him on speaking terms with the computer. The comp talks to him through headphones and an individual TV screen. The student presses buttons to tell the comp to reverse, or to judge his answer, or to go on.

Watch this student. He has suffered a momentary lapse and has lost the thread of the lesson. He doesn't get wat prof. comp is saying, so he says, "reverse," and the obliging comp reverses.

Here's one who has become confused; he doesn't grasp the matter and needs a bit of special help. So he presses the 'help' button and the nice compassionate computer — comp-comp for short — sends a flow of helpful material into his phones and onto his screen. As soon as he has received what he needs and is ready to get back on the track, he signals 'aha' and he is on again. However, if he does not get what he wants, he can say, 'help-help' and another stream of special instruction will flow in. If this still leaves him in the dark, the comp-comp will, probably with a sigh. give him the answer to the problem. If that doesn't help he can come back for the next round and start all over again on that particular lesson. Maybe he needs a good night's sleep. But prof. comp-comp can go on and on, 24 hours per day, 7 days a week, if needs be, or 8 if there were 8.

Well, this is PLATO for Programmed Logic for Automatic Teaching Operation. And it is not going to start 'tomorrow'; or 'ten years from now,' it is in operation today in that backward country, at the University of Illinois. We all realize, of course, that in the States, and especially in Education, they are much backwarder than we are here in Canada, but some day they may even catch up with us, if we will just slow down a bit.

Another operation, GASP, or General Academic Simulation Program, is now in use at that other backward thing, the Massachusetts Institute of Technology, making up its entire course schedule.

PLATO and GASP are the two mechanical monsters that are busy changing the old fashioned institutions of learning. Already more than 300,000 courses are available to students in schools equipped to use them. With such equipment it will be possible to bring anything that has educational value into the classroom, into the students' ears and eyes. The voices of famous men, whose speeches have been preserved on records or tapes, can be brought to the students at a moment's notice to say exactly what the teacher wants them to say to make a point.

A few examples of what is already going on:

- Chicago Junior College has in the past 3 years through TV taught and given College Credits to more than 25,000 students.
- Chicago Teachers College with its Telemation System has an auditorium with seats all wired up a panel of multiple-choice buttons on each armrest.
- The U.S. Air Force Academy, Colorado Springs, has its multiple option TV and a Big Brother arrangement so that TV can be monitored from a central office to several classrooms.
- With the aid of two zoom TV cameras and 16 receiving sets, and a 3-part rotating stage, each part 120° of the circle where a prof. teaches and demonstrates, it is possible to handle 5,000 students per week, in groups of 550, teaching them biology, chemistry, and physics.
- Florida Atlantic University and Johns Hopkins University have computer-controlled libraries which handle book-indexing, check-outs, returns, circulation control, a catalogue listing, and a daily circulation list.
- Dormitories are no longer exclusively for sleeping and sedate (?) chinwagging; students who missed lectures can get them on headphones at Ithaca College, N.Y.

Did you think it was going to be tomorrow? School builders, take note!

A. Teacher.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

UNIVERSAL ELECTION DAY

"CHRISTIANISM" or "SECULARISM"

Though living IN this world, we are not OF this world, but part of God's Creation and His Divine "Plan of Providence." For the followers of Christ and His teachings there is no room for exclusively secular world and life views. They are convinced that they are sinful by their own choice in Adam and feel the need for continuous Redemption in Christ. For those who are followers of Christ's example only, there is definitely room for secular world and life views, because they consider themselves basically sound in morals and socially acceptable to society, thus living a good life, just as Christ did.

Before we can continue we must be sure of the meanings of "Christianism" and "Secularism." Webster defines these terms as follows:

"Christianism," the religious system, dogmas, principles, doctrines, beliefs or practices held as true by those who follow Christ, the eternal and permanent.

"Secularism," a world and life view founded solely upon the worldly or temporal.

Thus there are two main classifications of people, regardless of colour, creed, belief, mental capacity, wealth, health or age. The one group follows His example and sings, "Have faith, hope and charity; that's the way to live successfully." We all know that song, I am sure. Little do we know what we are singing! Have you ever noticed that in it God is not given one grain of credit? On the contrary, He is denied every bit of praise and glory He deserves. The other group follows Christ, both the speaking and the living Christ, His teachings and His example. Christ is not their Shepherd only, but He is their Saviour above all else. They love Him and their neighbour as themselves, because He first loved them. Then and only then, can they fulfill the law and truly love. For them it may never be a burden to practice "faith, hope and charity," but it is their exclusive privilege and blessing to live and fully enjoy those virtues.

Education is God-given and must, therefore, be God-centered. That means no more and no less than the dire need for Christian Education on all levels and in all spheres of life. Unfortunately, it is not always possible or practical for students reared in the Reformed faith to obtain formal Christian Education. Often they have to be satisfied with attending secular institutions of learning. At this time I do not wish to discuss nor suggest the nature of learning, as there are numerous pros and cons of which we are well aware.

We, or the Reformed faith, believe that education, too, (formal or informal), is to be "to the glory of God and to the edification of His Church." We all know all but too well that much justice as well as injustice has been achieved with the slogan in quotation marks in the former statement. Altogether too often that "war-cry" becomes a crutch for the unstable and a soothing ointment for the wounded. To us it may never be a mere saying which is expressed automatically just because we "happened" to be born into a Christian home. Definitely, NOT! Instead, it must be our sole source of spiritual supplies, written clearly on our banner as we approach our enemy: secularism in its many forms, such as, humanism, individualism, materialism, egotism and the like.

Education, we therefore believe, is God-given, hence it must be God-centered. Beware! Satan also has definite life and world views. He appeals to many, believers and unbelievers alike. Yes, indeed, even the believers taste of and sometimes fall into the grip of his "honey-flavoured" theories on "Life and Living." He appeals to man's natural and basic taste glands, to his pride, his sense of self-achievement, his drive for self-accomplished success and ultimately, self-satisfaction and self-discovered happiness. Now, who in his right mind would not be driven with supersonic speed to such logical and tempting promises. Such obvious fringe benefits! We can even continue to sing, "Don't worry about tomorrow, just be real good today; the Lord is right beside you; He'll guide you all the way." No doubt, he (Satan) will do so, but straightway to Hell - the highest position possible in exclusively secular living and learning.

Choosing our career with a purpose for life is a result of our education, not necessarily the *extent* of our elementary and/or higher education, but rather the nature of that training and learning. An exclusively secular education, in eternal reality, is a waste of time and energy, crowned with ultimate Hell-fire as the highest degree or standard obtainable. Then, "For me to live is man; to die is loss." Christian Education differs from the former in this that although it also offers formal and theoretical training for the mind and body, it allows highest esteem for God, in all, to all, and through all. Then, "For me to live is Christ; to die is gain."

In closing we may give a much simpler definition for Christianism" and "Secularism":

"Christianism," saved to serve the Creator.

"Secularism," served to save the creature.

Martin Oldengarm

THE PRINTER MAKES HIS MARK

A few years before Christopher Columbus was even a gleam in his father's eye, a young German named Johann Gutenberg was secretly working on an invention—the western world's first movable type printing press.

Herr Gutenberg's press was a marvelous breakthrough. It was destined to have more effect on man's mind than any other machine invented. But, of course, there were no newspapers in 1446 to herald its arrival.

Using small, wooden blocks of type, Gutenberg could put together a whole page of reading matter far more quickly than the artisans of his day could carve the same words on a single large block. What's more, he could re-use the letters to print other pages.

The first major printing job using movable, re-usable type was a large Latin Bible. Gutenberg began this work about 1450. By that time, he was using metal type. Still, it took five years to hand set and print 300 copies of the famous Gutenberg Bible.

The art of printing grew, but the need for printing grew even faster. In Bavaria, some 300 years after Gutenberg's innovation, a young actor and playwright named Aloys Senefelder found reason to ponder the need for inexpensive printing.

Alas, Aloys had never been terribly successful as an actor or an author. He often found he couldn't afford to have his plays printed. So he began to search for ways to reproduce his scripts by some means less costly than the method Herr Gutenberg had conceived.

One day in Munich, in 1796, he found what he was looking for. He had slabs of limestone ground flat and polished. Then he wrote on the stones with a greasy crayon. After that, he would sponge the entire surface of the stone with water which contained a little gum arabic.

Printers in the 1,750 newspapers across the U.S. produce some 60 million copies a day . . . easily the biggest day-in, day-out printing job anywhere.

Because grease and water don't mix, the water wouldn't stay on the crayon marks. Aloys found he could moisten the whole stone, run a greasy ink roller across the wet surface, and the ink would stick only to the crayon marks, not the rest of the stone.

"Wunderbar!" Aloys exclaimed. Quickly he pressed a sheet of paper against the inked stone surface . . . and sure enough, the lines he had drawn on the stone were reproduced on the paper.

Aloys Senefelder had invented lithography. Later he devised a lithographic press large enough to hold a sizeable stone. A whole new method of printing was born.

The excitement of those first days has marked the entire history of printing. As early as 1530, authorities in Great Britain realized the press could greatly influence the public mind, and the first censorship was introduced. Still, the art of printing grew. By 1620, the rolling bed platen press was developed in Amsterdam. Early in the 1800's came the cylinder press. Around 1860, steam power was first used to run presses. And in 1889, metal plates were first used in lithography.

Now with 923,000 people in North America at work printing everything from newspapers to postage stamps . . . another 602,000 making paper and paper products to be printed . . . and with countless thousands more people in business dependent on these immense industries, printing enters the computer age.

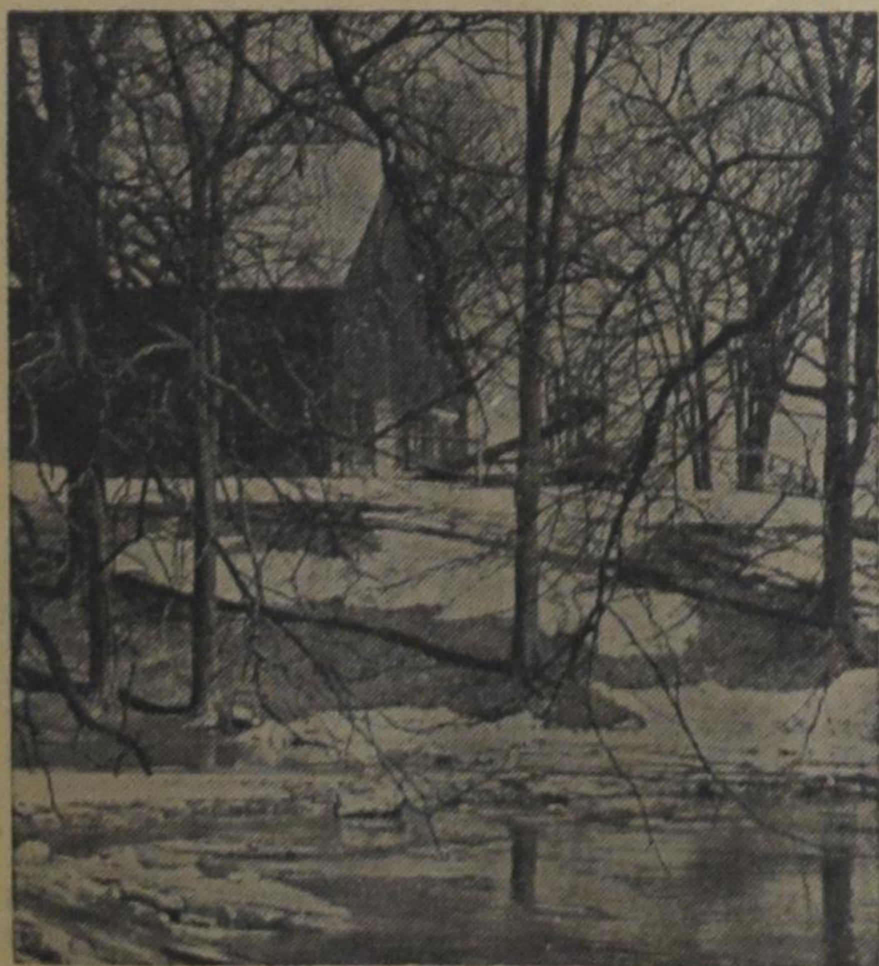
Today printers are using all kinds of electronic devices to set type, justify lines, make corrections, keep track of ad insertions and even to do the billing. A growing number of newspapers now use computers to set type . . . often at the breathtaking rate of *a full newspaper page a minute.*

(Continued on page 10)

SCRIPTURES NOW IN 1232 LANGUAGES

The Canadian Bible Society has announced that as at the end of 1964 at least one complete book of the Bible has been published in 1232 languages, an increase of 16 in the past year. The complete Bible is in 235 languages, an increase of 4. The New Testament is in 525, an increase of 4.

The work of translation is going forward at a record pace. The Bible Society is currently supervising some 3000 men and women throughout the world who are engaged in the translation and revision of the Bible in 500 languages.

One of the nicest things about winter is that it is inevitably followed by spring. This picture tells its own story in melting snow.

THE WORLD AROUND US

The Real Problem

BY JOHN VRIESINGA

As little as 20 years ago the real problem facing the war-weary world seemed to be nothing more difficult to solve than the dissolution of misunderstanding among men and nations and the creation of a healthier sense of self-interest. The optimists went to work with great energy, not realizing that their beautiful dream, born when Adam was exiled from paradise, would never materialize. The cold war struck it down, then it suffocated under an even growing number of ominous mushroom clouds.

But then, there are always now optimists, with new visions. Like plants adapting themselves to new conditions, somehow the dream of Utopia lives on. Today the optimists preach that better relations among men, better understanding, mutual respect, are only gained in long and often painful processes, and that there is still hope if we can only manage to weather the storms of the present.

To be sure, there are plenty of storms today, and storm-laden skies seem to blot out all hope for better. There is South Vietnam, with the thunderclouds of Red China in the background. There is seething Africa as a hurricane in the making. There is Malaysia and Indonesia, the turbulent, trouble-spawning Middle East with constant clashes between Arabs and Jews. And there are also the never resolved problems of West and East Germany, Cuba, Cyprus, not to mention the now more or less dormant struggle between the United States and the Russian Communists.

If it amounts to an almost tragically heroic accomplishment to maintain any degree of optimism about the future of life on earth, the thing becomes even more tragic in the face of other facts.

Scientists, having promised prosperity through a peaceful application of their findings, are slowly backing out and now sound forth the most serious warnings. They are not referring to a nu-clear holocaust but to so elementary a thing as hunger.

Here are some of the frightening facts they present us with. Up to the time medical science started its tremendous forward strides, the world population remained nearly constant. Today, with modern medicines, the death rate has dropped astoundingly. As little as 150 to 200 years ago only about 40% of all children born reached maturity, a frightening number of mothers died in childbirth, while "simple" diseases as pneumonia killed many strong and healthy persons in later life. The decline in deaths started what today is referred to as the "population explosion". Around the year 1800 the world's population stood at about one billion people, today there are nearly 3.3 billion and this figure is growing with over a million each week. This means that by the end of this century there will be around 7 billion mouths to feed.

And this is, of course, where the problem comes in. Even today the world is unable to adequately feed its 3.3 billion people. Nearly 2 billion of them today suffer hunger or under-nourishment in some form. This may seem unbelievable to us who waste nearly as much food as we consume, but it is a fact nevertheless. In India, in China, in Africa, even in South America millions upon millions have not enough food.

Despite all efforts the world has not been able to increase its food production enough to keep pace with the growth of its population. As a matter of fact production figures are falling behind increasingly.

Experts now predict that in only a little more than five years the situation will reach famine proportions in China and India, with Indonesia and the Middle East countries (except Israel) to follow soon. By the end of 1980 Africa and South America will have serious problems. Outbursts of contagious diseases may well accompany the famine (not to mention fearful political upheavals) to complete the picture. Jesus gave us in Matthew 24 "there shall be famines and pestilences and earthquakes in diverse places".

If this is the true picture confronting the world today what is the world doing to avert the greatest catastrophe of all times? Does anyone seriously listen to the dire warnings of sober researchers, who so strikingly confirm the predictions of the true Hope of the world nearly 2000 years ago? Hardly!

True, there is a Food and Agricultural Organization instituted by the United Nations, which does much to help increase food production in underdeveloped areas. The United States and Canada do much to help alleviate the existing problem. But all their combined efforts have no realistic relation to the immensity of the problem.

Billions upon billions of dollars are spent in a space-race with the Russians that could have been more profitably spent in, for instance, the development of a process to de-salt seawater, so that it may be used in irrigating deserts. The small white minority of the world's population (16%) that once made up the Christian nations, today enjoy 70% of the world's wealth and spend an outrageous figure on such harmful things as tobacco and alcohol instead of using it to alleviate suffering. Again they are fulfilling Jesus' predictions that "the love of many shall wax cold".

And this constitutes the real problem facing the world today: that the people of the world, increasing by leaps and bounds, have chosen to neglect the life and death of that man Jesus, who said that He was the Son of God, the Creator of heaven and earth, Life itself.

Within the confines of today's thinking there is no room for any such concept as a personal God, who demands recognition of His boundless love and infinitely superior intelligence.

Just the same, the unbelief of the billions cannot change the fact that it is this God who is patiently waiting and wending the ways of history towards the climactic moment that the Son of Man will appear on the clouds of heaven to judge the living and the dead.

Who knows how close we are to that moment?

Yes, Jesus, come quickly!

MOTHER TO BE?

CONGRATULATIONS!

BUT NOW: HOW TO LOOK AFTER YOURSELF ?

by Dr. J. VAN BELLE

The first baby is coming. What a joy! But at the same time the expectant mother is often very anxious and tense. How will it be? What will she feel? What must she do? When should she first go to the doctor? Many more questions come up. It is good to know the answer to some of these. I will attempt to discuss some of the common aspects of pregnancy: the first visit to the doctor, weight, diet, exercise, sleep, travelling, general care for oneself.

When a woman is pregnant, she should make an appointment with her family doctor or with an obstetrician. When possible she should do this during the first two months. The doctor then will be aware of her condition, give her proper advice regarding diet, vitamines etc. and he will be more able to judge and act when bleeding occurs or a miscarriage takes place. This is not only true for mothers who expect their first child, but also and even more so when the sixth or seventh one is on its way. Complications are more common in older women; for example cancer of the cervix (the neck of the womb), difficult labor, and for some reason or another mothers of large families often do not take care of themselves.

The first visit will be longer than the following ones. The doctor will ask questions concerning past health and carry out a more or less complete physical examination. It is for example important for him to know if the patient has a heart disease or is a diabetic. These people have to be observed closely; even hospitalization may be required. The first visit is marked by the internal examination. This is certainly not the most pleasant part, but, nevertheless it has to be done. In this way the physician determines the relationship of the pelvic bones (het "bekken"). Is the outlet big enough for the passage of a baby? He will be able to decide more quickly and more accurate if a Caesarian Section is needed, when labour has set in.

The next important thing to know is the blood group. Is the patient Rhesus negative or Rhesus positive? Rhesus negative blood can give serious complications for the baby. We will discuss the Rh-factor in more detail in a coming article. The doctor will take the blood in his office or ask the patient to have it checked in the hospital.

Then there are the more routine things which will be done every time the doctor is visited. A finger-prick will tell whether the patient is anemic; the blood pressure has to be checked, the urine must be examined and the patient must be weighed. It is important for the health of the mother and the future child. That's also why these things should be checked regularly. Normally the doctor will ask the patient to come back every month during the first 7 months; every 2 weeks during the 8th month and every week thereafter. These appointments should be kept. It is an act of responsibility.

Weight and diet seem to be difficult to control during pregnancy. The two go together. Excess weight-gain is caused by overeating. The popular saying, "the expectant mother must eat for two" is absolutely false! A total weight gain of 20-25 lbs. over 9 months is more than enough. Not even considering that one feels much better when weight-gain is kept within limits, it is positively dangerous to gain too much. The incidence of toxaemia of pregnancy is much higher in overweight women. This is the disease in which the expectant mother can become unconscious, begins to convulse and will be near death.

One of the main problems is often: what to eat and what not to eat. The Ontario Interdepartmental Nutrition Committee published a booklet: Good Food for Expectant Mothers I will give a short summary of the foods which should be emphasized especially in the latter half of pregnancy:

1. Milk—at least 1½ pint a day. Skim milk may be used to reduce weight or to save expense.
2. Fruit—a serving of citrus fruit or tomatoes or their juices every day.
3. Vegetables—two servings of vegetables other than potato every day.
4. Cereals—a serving of whole grain cereal (oatmeal, wheat flakes, shredded wheat) every day.
5. Eggs and cheese—each at least three times a week.

Which foods should be avoided? This is equally important to know. For Dutch people there are two main items which have to be mentioned: potatoes and bread. We just love them! Three slices of bread (this includes toast), and one small potato is more than enough of these foods for one day.

There are other items however which should be watched as well. *More* salt should never be added. To have a normal amount in the food is allowable, except when the doctor specifically advises otherwise. Potato chips, salted peanuts etc. should only be eaten occasionally and omitted in the last few months. Sweets e.g. cakes, pastry, candy, soft drinks should be avoided. Fried foods, cream and other fatty material should not be taken.

Finally there are some supplements, which *every* expectant

mother should take. They are iron pills and vitamines. Every woman who knows that she is pregnant should start these as soon as possible and continue to take them till term.

A few words about the more personal aspects. As far as clothing is concerned, just remember two things: dress attractively, dress comfortably. There is no reason at all that just now the woman should look sloppy. Neat maternity clothes in which you will look very respectable, can be obtained everywhere. One should be comfortable at the same time.

A larger bra is needed to support the breast. Avoid constricting bands around the waist. However, a good maternity corset might be helpful especially during the last few months. This will support the abdomen and keep the womb in its place. When varicose veins appear, elastic stockings will be a big help. When they are used, it is important to wear them every day. After the baby has been born they will decrease in size considerably and may disappear altogether. For the time being, however, they should receive proper attention. Thus they will be less painful and less uncomfortable; complications at the time of delivery will also be less frequent.

Sunshine and fresh air normally are two important boosters for health especially so during pregnancy. Every day the mother should go for a walk. Later on during pregnancy this becomes important as a preparation for labour and will prevent her from going beyond term. Heavy work, lifting has to be emphasized here, should be avoided. During the early months this could precipitate a miscarriage; in later life around the age of 45, 50 a prolapse of the womb (een "verzakking") is more likely to develop; light housework however is fine.

Strenuous sports should be discontinued e.g. tennis, horse-back riding. On the other hand breathing exercises should be done every day .The local public health department usually conducts classes for expectant mothers. These classes will be of great help during labour. At the same time the department often offers a conducted tour through the maternity ward of the hospital, so that the environment will not be entirely strange at the time of the delivery.

Travelling for long distances should not be undertaken the first three and the last two months. During the first three months a woman is likely to have a miscarriage and when she is far away from her own environment and her own doctor, it will only increase the difficulties. During the last two months it is always possible that labour starts. And again the own environment with its facilities is the best comfort of all.

The expectant mother needs more sleep than usual. At night she should rest for at least 8 hours and in the afternoon a nap of one or two hours should be taken. As a result she will feel stronger, and more able to do her work during the day.

* *

Finally some general remarks about the care of the body. I already said the breasts need proper support. Also more care should be given to the nipples. Painful cracks, fissures, may develop sometimes and give tremendous problems to the nursing mother. Keep the nipples soft with some cocoa butter or liquid petroleum.

Constipation is a very common problem during pregnancy. This is caused by the weight of the heavy uterus on the bowels. This unpleasant result can be prevented by concentrating on fruits and omitting the usual desserts; take some figs before retiring and make use of the toilet at a regular time every day. Mild laxatives may be helpful and more liquids should be taken unless the doctor advises otherwise.

Kidney infections occur more frequently during pregnancy. This can be very serious. To prevent such a complication all foci of infection should be removed *early* during pregnancy. Infected tonsils should be removed, dental caries looked after. Another reason why a dental check-up should take place is that caries are more common during pregnancy and more painful.

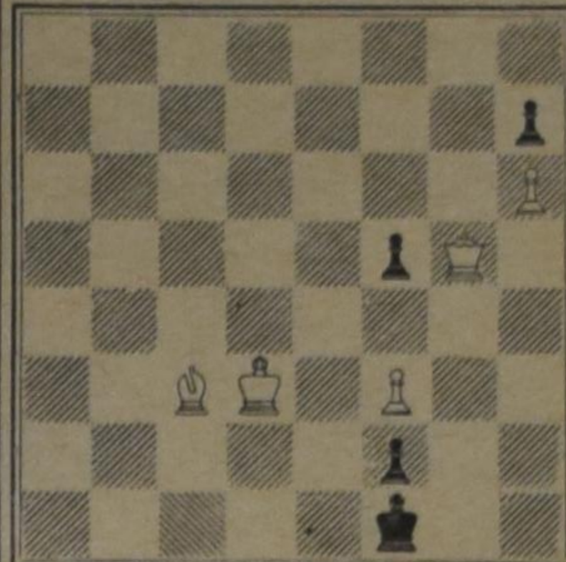
Pregnancy should never be looked upon as a sickness. It is the most healthy state for a married woman. All she has to do is to take proper care of herself so that she will be able to bring forth a healthy baby.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

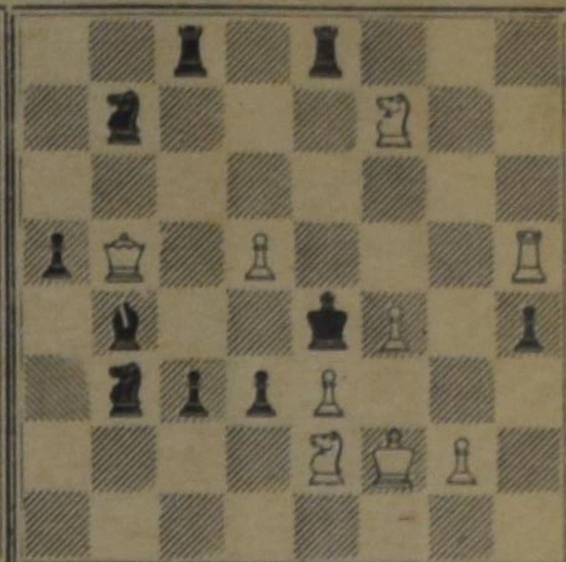
No. 150
Author: W. VonHolzhausen
Black: 4 pieces

White: 5 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 151
Author: A. P. Eerkes
Black: 10 pieces

White: 9 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES:

1. Both problems of the second series this month are quite normal. I do not expect specific difficulties for our contestants.
2. No. 150 belongs to the same class as No. 148 in this series. If you compare these two you may easily find the solution of VonHolzhausen's product. Also in this case the full solution should be given.
3. No. 151 seems to be rather involved, although in reality it is not too difficult. It is a normal two-mover. Indication of keymove and threat, if any, is sufficient.
4. The solutions of the March problems should be sent in on or before the 20th of April (postmarked). For those who live outside of Ontario the deadline is 5 days later. The letters should be addressed to the chess-editor personally.

Please, try to describe your solutions as short as possible; find your examples in the solutions regularly published in our paper.

Printers (from page 9)

Electronic controls regulate cutting, folding and stacking. More and more computers help the printer plan job sequences, prepare estimates, and calculate ideal running conditions.

Tied closely to practically every step forward in printing have been improvements in papermaking.

Large, high-speed presses had been developed in the 30's for magazine printing. New technology made it possible to use more photographs and color illustrations. "But the presses were so fast they had to run the sheet through a high temperature oven to dry the ink," Philip C. Evanoff, a noted authority on printing and paper, explained.

"We had to come up with paper that was extra smooth, yet that could hold up at high speeds and high temperatures. Fortunately, paper manufacturers were able to do this by developing ways to put special coatings on paper while it was still on the paper machine." Once such paper was available at reasonable cost, magazines such as LIFE were able to take full advantage of the new printing techniques which were available.

Faster presses and more exacting printing methods have been coming along ever since. And paper companies are spending record amounts on research in order to develop papers which can meet the special demands of each new printing development.

Today, machines are on the market which use electrostatic energy to print without conventional inks or printing plates. Tomorrow . . . who knows?

One thing is certain, the 500-year revolution in printing and papermaking which Herr Gutenberg helped trigger is still picking up momentum. Knowledge, widely shared through the printed word, continues to whet man's appetite for more knowledge . . . and ,therefore, more printed words. All of which promises an exciting future for the 1,500,000 men and women at work in North America's printing, publishing and paper companies.

Dr. P. Y. DE JONG **Rev. F. GUILLAUME**
Dr. R. KOOISTRA **Dr. P. G. SCHROTENBOER**

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 26

GOD LAYS THE MIGHTY ONE LOW

(Daniel 4)

BACKGROUND NOTES

A. The title of this outline finds its clear illustration in the last verse of Daniel 4, as King Nebuchadnezzar acknowledges that God, "the King of heaven", is able to abase those who walk in pride.

The saying "pride goes before a fall" is illustrated in this chapter. However, it is not the main intend of God's Word-revelation in this chapter. Many other stories of non-Christian origin might illustrate the same. You can think of examples yourself, but Daniel 4 shows us that God, "the God of Israel", is also the Lord of all nations. He is Lord of Lords and thus even Nebuchadnezzar, king of the whole world (see vs. 1) is governed by Him.

B. With this in mind, the saying "high winds blow on high hills" might be changed to "high winds blow on high trees" (much like the Dutch version of this saying has it).

C. The content of this chapter shows a change of person in vss. 1-27. The King himself speaks as I, this is also the case in the concluding vss. 34-37, but in between in vss. 28-33 the King is indicated by the third person: he. This does not mean, that this chapter was composed from different sources. It is quite well possible that the change from I to he was made because of the fact, that the King after losing his mental self-control, was almost not able to describe his condition.

D. In vs. 27 Daniel advises the King to repent from his sins and to show this by being mercifully to the poor. This proves that the punishment proclaimed to King Nebuchadnezzar was conditional, as in many other instances when God announces judgment or punishment. Think of Jonah and his mission to Nineveh. If Nebuchadnezzar would repent God might postpone the judgment. It does not mean to indicate that Nebuchadnezzar would be able to pay for his own sins by means of such repentance. This is also clear from what John Calvin writes in his "Institutes of the Christian Religion": Daniel . . . meant not . . . that righteousness and mercy are able to propitiate God and redeem from punishment (for be it from us to suppose that there ever was any other . . . ransom, than the blood of Christ); but the breaking off referred to in that passage (vs. 27, R.K.) has reference to man rather than to God: as if he had said, O King, you have exercised an unjust and violent domination, you have oppressed the humble, spoiled the poor, treated your people harshly and unjustly; instead of unjust exaction, instead of violence and oppression, now practise mercy and justice. In like manner, Solomon says, that love covers a multitude of sins; not, however, with God, but among men." (III. IV, 36)

THE OUTLINE

I. Introduction (vss. 1-3).

In these verses Nebuchadnezzar, the King, proclaims "the signs and wonders that the high God had done to him". Nebuchadnezzar shows his deep reverence for God and acknowledges God's everlasting dominion over against his own temporal existence.

It is a good thing for governors and especially monarchs and autocrats to keep this in mind.

II. The Dream.

a. Consultation (vss. 4-9).

Nebuchadnezzar informs us in his proclamation, that after the time he fought his battles there was a time of peace. During this later time of his government he dreamt a dream, which disturbed him; therefore he decided to consult his wise men, the magicians, astrologers and the sorcerers, but these could not give him the interpretation of the dream. Or, perhaps, they did not dare to do so, if they at all had any idea of its true meaning.

Finally Daniel was called in. The fact that Daniel was called in later and all by himself, should not surprise us though he officially was their head by Royal decree. It is understandable that he did not mix with this group of consultants nor wished to belong to them. Nebuchadnezzar, however, asked him for help honouring him as master of the magicians (vs. 9) and God by speaking of "the spirit of the Holy God" (vs. 8), which would be in Daniel. He remembered some of the lessons Daniel taught him.

b. The dream itself (vss. 10-18).

In these verses King Nebuchadnezzar describes the huge tree, which he saw in his dream. Most likely the several particular marks of the tree have a symbolical meaning like its leaves, its fruits, its shadow and its boughs. Can you think of their meaning?

Vss. 13 and 14 describe the judgment. A watcher and a holy one, comes down from heaven. He apparently gives instructions to others. Again the judgment is vast but not final. The stump is left alive in the earth.

Vs. 16 shows that with the tree a certain man is meant and that he will lose dignity and power, but also that it will last only for a period of seven times. Verse 17 reveals to Nebuchadnezzar that the living must know Who rules in the kingdom of men. This should be remembered in our days also. Does this mean that as Christians we should also strive for Christian political organizations?

c. Explanation.

Daniel understood the dream. Yet it was very difficult for him to proceed with the explanation. Why? Does this show us Daniel as being afraid of losing popularity? Or executing his calling with a loving heart? Encouraged by his King he masters his emotions after an hour and the interpretation is given.

Daniel went further than just giving the interpretation proper. In vs. 27 he adds a wise advise. About this advise we spoke in the background notes. Compare this chapter with Revelation 13. Does the dream prove that it is the task of the government to promote welfare?

III. Fulfilment.

a. Judgment (vss. 28-33).

At first the King was deeply impressed, but after a year nothing had happened as yet. The King almost forgot the dream and he did not live up to the advice of vs. 27. The judgment was properly announced from heaven. It was sudden, terrible and terrifying. It destroyed all pride of this King completely. Why?

He experienced that without God's help and providence, we cannot maintain ourselves.

b. Restoration (vss. 34-36).

The restoration to power, understanding and office came also suddenly and was complete. It was complete with glory, honour, brightness and excellent majesty (vs. 36).

c. Praise (vs. 37).

In this concluding verse we see how Nebuchadnezzar praises the God of Israel in a new humility (see also Psalm 72 and 87).

Truly, man proposes, but God disposes.

World Renowed Cultural Centre

Canada's Jewish Public Library

Half a mile northeast from Montreal's great cross atop Mount Royal, in the heart of Canada's largest city, stands the 50-year-old Jewish Public Library. Supported by the Jewish community with additional backing from both the Province of Quebec and the City of Montreal, the library is unique in North America and one of the finest sources of Jewish reference material in the world. Its scores of thousands of books, hundreds of current periodicals and newspapers, are a focal point of Jewish culture and lore for Canada's 255,000 Jewish citizens — half of whom live in Montreal — and for the learned scholars from around the globe who come to research among its literary treasures. With doors open seven days a week to cater to 12,000 multi-lingual readers a month, Montreal's Jewish Library is a valuable contribution to the nation's varied heritage, is an open storehouse of modern and ancient thought from around the world.

Canada's unique Jewish Public Library in the downtown district of Montreal. This 10-year-old building is the third in the library's half-century history, is packed with literary treasures, priceless research material.

Young Jewish lad, above, is happy with his book choice from children's section of well-stocked library.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Director of the Jewish Public Library in Montreal, David Rome, at left, takes part in weekly adult discussion group that ponders Hebrew bible.

Saturday morning is time for children's storytelling session by library's drama director, Dora Wasserman. Library is open to all, seven days a week.

People of all creeds and races meet in the reading room of Jewish library to read foreign newspapers, glean information recorded in ages past, research for facts.

ARE YOU A DO-IT-YOURSELFER?

Beware of dry cleaning agents

Should you use carbon tet in the home? "No", reply safety and medical authorities. "It is a poison so vicious that it should be banned from the home" vehemently states Harry W. Raybin, technical director of New York's Poison Control Centre.

Family Safety Magazine has this to say: Carbon tetrachloride is a common, readily available household chemical used over a wide range of cleaning operations. From removing spots on clothing, cleaning upholstery, degreasing stoves and automobile parts to bringing out the watermark in stamp collecting, and sometimes is contained in insecticides and fire extinguishers.

Despite its widespread use, few persons realize the danger of carbon tet. It is thought of as a "safe" cleaning fluid because it is nonflammable, but is one of the most toxic household substances known. Swallowing only a teaspoonful has caused death. There is also evidence that it can be absorbed directly through the skin. Its most vicious hazard is its vapor which a person can innocently inhale. Carbon tet evaporates quickly when exposed to air, giving off vapor that is more poisonous than that of its cousin, chloroform. Only three thimblefuls of carbon tet will saturate the air to the danger point in an unventilated room 10 feet square by 10 feet high.

The victim who inhales carbon tet usually has no warning at the time that he is being poisoned. Symptoms appear after the damage has been done. The carbon tet is taken from the lungs to the blood stream and deposited in the fatty tissues of the body, primarily tho brain and liver. A stricken person may become dizzy, nauseated, jaundiced and begin to cough. He may think he is coming down with the "flu". In severe cases the kidneys stop functioning entirely. Anyone who inhales carbon tet is risking severe poisoning, and setting himself up as a candidate for death if he has an alcoholic drink or two before, after, or during the time he is using carbon tet. For some unknown medical reason, having alcohol and carbon tet in the body simultaneously makes a person many times more susceptible to poisoning.

When buying solvents beware of any containing carbon tet. Let it stay on the shelf. Look for less toxic solvents such as perchlorethylene, trichorethylene, methylchloroform and trichloetylene marketed under various brand names. They are much less toxic but, even so, have an anaesthetic effect and a few good whiffs can overcome a person. But these four solvents in low concentration do not cause permanent bodily damage as does carbon tet.

Dry cleaning agents, or substances giving off toxic vapors, should be used outdoors advise Lands and Forests safety personnel. If you must use them indoors make sure that windows are open to create a cross current of fresh air. Do not allow vapor to settle around your face.

Are you going to dry clean garments, sleeping bags, furniture? Do it outdoors and leave the articles outside, not for 30 minutes or 1 hour but several hours. The article may be dry and the odour have disappeared but there is danger of toxic vapor not being completely dispelled, and when someone goes to use the article in an enclosed area he may be overcome.

Are you bringing garments home from the do-it-yourself dry cleaners. Open two windows in your car. There will be toxic vapor collecting in your car and you run the danger of absorbing it into your system if there it not a direct current of fresh air to dispel it.

Toxic vapors are killers.

Be extremely cautious.

It is your life you are gambling with.

Private Citizens Take on Task of Building Global Good Will

If news reports of worldwide tension and trouble have you on edge, you'll probably take heart in another kind of report — the story of more than one million Americans who are working together with the specific objective of building international good will.

They form an organization of home town diplomats, operating under the name of People-to-People. Their idea is that if anything is to be done about the unsure world they're living in, the solution likely will be found not at the diplomatic conference tables, but at kitchen and coffee tables in private homes across America.

HOW IT STARTED

The idea of building personal contacts throughout the world so that each individual will think of the other as his neighbor and his friend, originated with former President Dwight D. Eisenhower.

General Eisenhower describes the People-to-People movement this way:

"The People-to-People organization should make it possible for the peoples of the earth, the poorest and the richest, the weakest and the strongest, to dedicate all their resources, all their intelligence, to improving man's lot on earth spiritually, intellectually and materially. So doing, we shall help the world's peoples to achieve mutual understanding based on truth proudly exposed."

Before his administration was two years old, President Eisenhower had formed the conviction that improved international relations — a goal to which he had dedicated himself and which was traditionally conducted on a government-to-government basis — might now also be approached along a new and wholly untraditional path.

He vizualized the enormous amount of good that might result if individual citizens of the United States, in great numbers, would simply undertake to know personally and understand the citizens of other countries, and if they, in turn, would undertake to know and understand Americans.

Acting on this conviction, he called a conference in 1956 of Americans who, he felt, would be most interested in inaugurating such a program. It would be called People-to-People, he suggested, and would encourage Americans at all levels to establish contacts with peoples in other lands in the hundreds of ways that Americans for generations had developed for making friends. The new program continued its work throughout the Eisenhower administration.

At the close of President Eisenhower's term of office, a board of trustees, consisting of outstanding American business and cultural leaders was formed to continue the work of People-to-People. The organization was incorporated in Missouri in November, 1961, and a national headquarters, providing a central authority for all People-to-People activities, was established in Kansas City.

Foreign students get together with their American hosts at People-to-People International Family Day at Berkeley, California.

"GIVE US A CHANCE . . ."

People-to-People believes that millions of adults throughout the United States will participate in challenging activities designed to broaden international good will if given a chance. The opportunities for international relationships are ample:

Nearly 70,000 foreign students are studying in this country. Some 800,000 additional persons come to our shores each year as business men or travellers. And two million Americans take advantage of quick jet transportation to visit other countries each year.

Whatever their approach, People-to-People members have a singular objective, best expressed by the organization's founder and current board chairman, General Dwight D. Eisenhower.

"The activities of People-to-People have a basic denominator — a breaching of the age-old barriers of geography, language, race, history and customs. Given a chance, people will make friends across, around, over and under all the natural and man-made barriers which separate them."

And President Johnson, honorary chairman of the organization, says "People-to-People works in a field vital to us all — the promotion of friendship among citizens of every land so they will understand each other and want peace. I know of no other task more important for the peoples of every country."

PROMOTION PROGRAMS

In addition to its community chapters, People-to-People has four other action programs enabling persons of all ages and interests to participate. Students at universities and in elementary and high schools throughout the country organize groups to build friendly, two-way communication with foreign students in this country and abroad. Adults participate as individuals through the People-toPeople Letter Exchange which has matched more than 100,000 correspondents in 130 countries. Many take special People-to-People tours promoting personal diplomacy on a face-to-face basis.

"But the real work of People-to-People is done by the individual," says L. P. Cookingham, executive director. "This organization gives every American the opportunity to participate and to help build a better world, free of tension and strengthened by mutual understanding and confidence. Every modern patriot can participate in this People-to-People movement and have a stimulating, rewarding experience in the process."

Youngsters participating in the People-to-People School and Classroom program wave letters they've received from their affiliated classroom halfway around the world.

HUMANISTIC BASIS

The above information has largely been obtained from the People-to-People organization itself. It is obvious that Christian Courier cannot accept any responsibility for ideas expressed by the organization.

The entire movement is based on the innate goodness of man. This innate goodness — if there is such a thing — is so very much affected by man's innate badness, that it is possible to do a lot of seemingly good things for one's selfish purposes. This may not necessarily be true of this particular organization, but when it expresses as its beliefs that people will want friendship and peace if given a chance, it does not exactly seem to know much about human nature. Where is the recognition of the grace of God in Jesus Christ as the source of friendship and neighbourly love? And where is the aim to build those friendships for God's sake?

ACROSS

1. Coffee
5. Siouan Indian
9. A peer
10. Storms
12. Across
13. Summarize
14. Rouses
16. Greek letter
17. Strike with the hand
18. Boy's nickname
19. Past
22. Type measure
23. Comb, as wool
25. Slacken
27. Dexterity
28. "Buffalo Bill" ——
29. Exclamation
30. A lixivium
31. Part of "to be"
32. A token
34. Christmas month: abbr.
36. Farm implements: van
40. Ancient Italy
42. Water craft
43. Gaseous element
44. "—— the Kid"
45. Coniferous shrubs
46. Manufactured

DOWN

1. Bear's hideaway
2. God of war
3. Fortified places
4. Half an em
5. Brittle
6. Large roofing slate
7. S-shaped molding
8. In a westward direction
9. To cut short, as hair
11. Lower part of a haystack
13. Unit of weight
15. Holm oak
19. Place of quiet and simple pleasure
20. A branch of mathematics
21. Ancient
23. Check: abbr.
24. Trouble
26. Affirmative vote
27. Pudding
29. Nuclei of starch grain
32. Revolves
33. Former African kingdom
35. Enclosure
37. '49er's dream
38. Robust
39. Pigpen
41. Not high
44. Bachelor of Medicine: abbr.

SOLUTION to last week's Cross Word Puzzle

To My Grown-up Son

My hands were busy through the day
I didn't have much time to play
The little games you asked me to,
I didn't have much time for YOU.
I'd wash your clothes, I'd sew and cook
But when you'd bring your picture book
And ask me please to share your fun
I'd say ,"A little later, son."
I'd tuck you in all safe at night
And hear your prayers, turn out the light
Then tip toe softly to the door.
I wish I'd stayed a minute more!
For life is short, the years rush past
A little boy grows up so fast
No longer is he at your side
His precious secrets to confide.
The picture books are put away
There aren't any games to play
No goodnight kiss, no prayers to hear
That all belongs to yesteryear.
My hands once busy now lie still
The days are long and hard to fill,
I wish I might go back and do
The little things you asked me to!

From "THE BOOSTER"

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(14)

"Polly is staying with the Soans for a few days. The eldest Miss Soans is to be married on Saturday and Polly will be one of the bridesmaids. She will be sorry to miss your visit."

John had no intention that she would miss his visit. He despatched a messenger to Rochester forthwith asking for an interview. The messenger returned and Jack Catlett, riding down from London and stopping in Rochester on the way to see his sister, came Tuesday evening with the same message: Would John please not come to Rochester? She was obliged to come home on an errand and would be there on Thursday.

"It's your own fault, John," said Jack with the frankness of assured friendship. "Polly's friends all joke her because of you. Why do you let everyone see how you feel about her? Believe me, no girl likes to see a man act like a sheep at shearing time."

"'He jests at scars, that never felt a wound,'" said John, thankful that his tongue was never tied where Jack was concerned. He recognized the truth of his friend's words and the likelihood of forfeiting even the short time of this precious interview. So he anticipated their meeting by sending a letter in which he wrote carefully some of the things which he would probably be unable to say when he saw her: his regret that she had been exposed to raillery on his account; his inability to make a serious proposal with his present prospects; his desire and unwillingness to elicit any answer from her lest it should be unfavourable; his plea that "if, as I doubt not you will (or have) from your appearance in the polite world, meet with proposals from others better skilled in the arts and nicetys of making themselves agreeable," she would "suspend your final decision for one twelve month and remember that there is one absent who in sincere affection and desire to make you happy will at least equal and (I think) far exceed any you can meet with." And he subscribed himself "Your most affectionate and faithful admirer."

These written sentiments were all he was able to impart. The meeting, though Mary came to it alone as requested ,was so spoiled by his awkwardness and so soon interrupted (of design he felt sure) by Mr. Catlett, that it gave him little satisfaction in retrospect.

His next attempt to clarify the issue had at least one definite result. By December it was generally known that the projected voyage of the Harwich was to the East Indies; the thought of several years absence goaded Newton to a renewed effort. Christmas found them anchored in the Downs while the ships for the convoy were gathering. Newton, forcibly reminded by the contrast of the happiest Christmas if his life two years before, performed all his duties with an alacrity and show of cheerfulness calculated to impress the Captain. Whether or not sufficient impression was made, on the twenty-ninth shore leave was granted, but for a day only.

A day was of no use to John. From Deal, where he parted with his comrades, to Chatham was almost forty miles, but without deliberating he took horse and, urging it on as fast as the road permitted, came by way of Canterbury and Maidstone to Chatham at sundown.

The Catletts were all at tea. Introduced by his admirer, three-year-old Georgie who had run to the door at the sound of horse's hoofs, John, taking a quick inventory of the familiar room, felt his heart give a great thud of relief as he saw Mary. Then he plunged into the explanation which Mr. Catlett's evident surprise seemed to demand.

"The Harwich is lying in the Downs, Sir. We are due to sail almost any time now for the Indies. The voyage will take at least three years so they say." His eyes sought Mary's face but, though she was looking at him with distracting brightness of courteous interest, he could not read there any sign of distress.

"Ah well, at your age three years will pass like so many months," said Mr. Catlett with middle-aged forgetfulness of the long days and weeks of his own youth. His wife showed more sympathy.

"It's easy for you to talk, Mr. Catlett, with poor John facing the hardships of the seas — and the dangers of war as well. You've never been away from England in your life."

"No more I have, and thankful I am for it," said her husband comfortably. "No, a seafaring life isn't my choice for myself — or my family," he added rather unnecessarily, and John, considerably shaken, sat down to tea, wondering if the last remark was a deliberate warning against any presumption he might entertain. The rest of the family were friendly and talkative, however, and, though Mary's Aunt and Uncle Hammond, who liked John and made him feel at home, came for cards in the evning and he was not able to see her alone, he went to bed so full of the soothing delirium of being again under the same roof with her that he gave no thought to Captin Cartaret's displeasure and little to Mr. Catlett's.

George Catlett had no ill-will towards the boy who had adopted his family, but he did not share his wife's sentimental pity. John had a father and home of his own and, if he had been more dependable, could have been settled in business away from the sea. This much he had learned from Jack's inadvertent chatter. Also from Jack he had gleaned the gist of much of the friends' conversation, for Newton had passed on, with all the ardour of a convert, the arguments and discoveries of his new philosophy and had found Jack a most receptive disciple. Mr. Catlett was not a deeply religious man and he detested 'enthusiasm'. But he was a conservative member of the Established Church and associated free-thinking with revolution and the corruption of public morals.

Still he did not attach too much importance to the chatter of nineteen-year-olds. What concerned him more was the young man's persistent, undisguised and undisguisable devotion to his Polly. And though, he would say it for her, Polly was behaving with a composure and discretion which would do credit to a matron, there was no knowing what effect such whole-souled admiration might have — the boy was personable enough and a good talker when he was not transformed by emotion into an awkward and risible piece of formality. Such nonsense as a basis for marriage! He was not going to have his fifteen-year-old girl under any commitments to an unstable sailor who would shortly be away for three years — though Mr. Catlett had his doubts about that, for if ever a boy had a way of turning up it was young John Newton.

And Newton! That was another point! Captain Newton had made no overtures in spite of their hospitality to his firstborn. No certain prospects, no parental approval, no self-control! George Catlett snorted and hoped to Heaven that Newton's extraordinary obliging Captain would not grant him another leave.

Meanwhile he did his best to see that John and Polly had no time together. In a busy household like the Catlett's this was not difficult. Mary alone could have arranged an opportunity but Mary was bafflingly obtuse. Without any apparent consciousness she was always on her guard. She would neither understand his hints nor give him a chance to come to a direct explanation, as several times when only Elizabeth or little Georgie was present, he tried to do.

The thirtieth of December passed and the morning of the thirty-first. Even in John's bemused mind it became clear that there was a limit to the self-granted extension of his leave.

"Polly," he said desperately, waylaying her in the passage by the simple expedient of leaving the room when she came in to fetch a special platter from the dresser and waiting until she re-emerged, "Polly,. I must get back to the ship. I — I was given a day's leave only and I have taken three already —" She started with dismay and he pressed his doubtful advantage. "Don't distress yourself. I have done it before because I could not bear to leave you. But you are too generous to send me away without even a moment. May I not speak two words to you without" — he thought of the play they had seen the night before — "without interruption from the groundlings?"

She remained still for a blessed moment, her lovely mouth relaxing into gravity after the quick responsive smile. John stood adoring her, caught again from anxiety and depression into the charmed circle of their brief communion, the inevitable ordained rightness of their being together. Mary was always the same but always new: he had not seen her arms as just that angle, the full sleeves falling back as they clasped the platter; the rise and fall of her breast, surely swifter and less rhythmical than usual, was accentuated by the movement of her burden clutched to it.

"You must have dinner before you go, of course," she said in her ordinary tone and John realized with a thrill that for the first time she was indulging in duplicity. Her voice dropped, although its quality was still deceptively conversational to any casual listener. "It isn't too cold for a turn in the garden afterwards — as far as the sundial."

At dinner John announced his departure for that afternoon. He would push straight across country and try to make Canterbury by nightfall so that he could rejoin the Harwich on New Year's morning. When the meal was over he went up to his room, refusing Jack's offer of assistance, and almost immediately descended. Slipping on his great-coat, he emerged quietly by the garden door and made his way to the sundial. Once there, he smiled at Mary's wisdom in appointing this spot, for a holly hedge on one side and the kitchen garden wall on the other screened it from view of the house.

(To be continued.)